DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 stycznia 1937 r.

Nr 3

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

72

USTAWA

z dnia 14 stycznia 1937 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1936/37.

Art. 1. Kredyty, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się w grupie A. Administracja, w części 7 — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych — w dziale 4 „Policja Państwowa" o następujące kwoty:

w § 1 „Płace"	318.775 zł
„ „ 2 „Różne świadcz. osobowe" .	14.400 „
„ „ 4 „Środki lokomocji" . .	700.000 „
„ „ 5 „Pomieszczenie" . .	57.060 „
Razem: . .	1.090.235 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się wpłatę do Skarbu w grupie C. Monopole, w części 8 — Ministerstwo Skarbu — w dziale 16 „Monopol spirytusowy" o sumę 1.090.235 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 stycznia 1937 r. Nr 5, poz. 38).

73

USTAWA

z dnia 14 stycznia 1937 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1936/37.

Art. 1. Kredyty, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się w grupie A. Administracja, w części 8 — Ministerstwo Skarbu — w wydatkach zwyczajnych, w dziale 4 „Straż graniczna" o następujące kwoty:

w § 1 „Płace"	66.600 zł
„ „ 3 „Podróże służbowe i przesiedl."	19.900 „
„ „ 4 „Środki lokomocji" . .	91.200 „
„ „ 5 „Pomieszczenie" . . .	5.000 „
„ „ 13 „Łączność"	12.500 „
„ „ 14 „Zwalczanie przemytnictwa"	7.000 „
Razem . .	202.200 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się wpłatę do Skarbu w grupie C. Monopole, w części 8 — Ministerstwo Skarbu — w dziale 15 „Monopol tytoniowy" o sumę 202.200 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 stycznia 1937 r. Nr 5, poz. 39).

74

USTAWA

z dnia 14 stycznia 1937 r.

o dodatkowym kredycie na rok 1936/37.

Art. 1. Kredyty, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się

w grupie A. Administracja, w części 8 — Ministerstwo Skarbu — w wydatkach nadzwyczajnych, w dziale 5 „Ogólny zarząd skarbowy", w paragrafie 17 „Pomoc przy zawieraniu układów konwersyjnych wierzytelności rolniczych" o sumę 2.000.000 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się wpłaty do Skarbu w grupie B. Przedsiębiorstwa i Zakłady — w części 12 — Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych — w dziale 8 „Lasy państwowe" o sumę 1.000.000 zł oraz w grupie C. Monopole, w części 8 — Ministerstwo Skarbu — w dziale 16 „Monopol spirytusowy" o sumę 1.000.000 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 stycznia 1937 r. Nr 5, poz. 40).

75

USTAWA

z dnia 14 stycznia 1937 r.

o dodatkowym kredycie na rok 1936/37.

Art. 1. Kredyty, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się w grupie A. Administracja, w części 10 — Ministerstwo Przemysłu i Handlu — w wydatkach zwyczajnych, w dziale 1 „Zarząd centralny", w § 12 „Reglamentacja towarowa" o kwotę 210.000 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się dochody zwyczajne w grupie A. Administracja w części 10 — Ministerstwo Przemysłu i Handlu — w dziale 1 „Zarząd Centralny" w § 12 „Centralna Komisja Przywozowa" o sumę 210.000 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 stycznia 1937 r. Nr 5, poz. 41).

76

USTAWA

z dnia 14 stycznia 1937 r.

o dodatkowym kredycie na rok 1936/37.

Art. 1. Kredyty, ustalone w budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185), zwiększa się w grupie A. Administracja, w części 12 — Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych — w wydatkach nadzwyczajnych, w dziale 3 „Popieranie produkcji rolnej", w § 19 „Subwencje na pomoc dla gospodarstw rolnych, dotkniętych klęskami żywiołowymi" o kwotę 950.000 zł.

Art. 2. W budżecie, załączonym do ustawy skarbowej z dnia 30 marca 1936 r. na okres od 1 kwietnia 1936 do 31 marca 1937 (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 185) — zwiększa się wpłatę do Skarbu w grupie B. Przedsiębiorstwa i Zakłady w części 12 — Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych — w dziale 8 „Lasy państwowe" o sumę 950.000 zł.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1936 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 stycznia 1937 r. Nr 5, poz. 42).

77
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 13 stycznia 1937 r.
o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1936 r. w sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 47 ustawy o państwowym podatku dochodowym, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 27 kwietnia 1936 r. w sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 301) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 17 ust. 4) otrzymuje brzmienie następujące:

„Za związki rewizyjne w rozumieniu art. 10 p. 6 ustawy uważa się związki spółdzielni, którym na zasadzie przepisów ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 16 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495) zostało przyznane prawo rewizji zrzeszonych związków spółdzielni. Związki rewizyjne obowiązane są corocznie przedstawiać w terminie do dnia 1 lutego każdego roku Państwowej Radzie Spółdzielczej spis spółdzielni, należących do związku. Państwowa Rada Spółdzielcza przesyła corocznie, w terminie do dnia 1 marca, izbom skarbowym spis spółdzielni w ich okręgu, należących do związków rewizyjnych. Spółdzielnie należące do wymienionych wyżej związków rewizyjnych, wolne są od opodatkowania, jeżeli swą działalność podstawową — nie tylko według statutu, ale i faktycznie — ograniczają wyłącznie do członków. Jeżeli zaś tego rodzaju spółdzielnie rozszerzają swą działalność podstawową również na osoby nie będące członkami, to z ulg korzystają tylko wówczas, gdy do funduszów nie podlegających według ustawy lub statutu podziałowi między członków, przelewają co najmniej tę część zysku, jaka przypada stosunkowo na obroty z niecz łonkami."

2) W § 19 ust. 1) zdanie trzecie wyraz: „różnych" zastępuje się wyrazem: „równych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 stycznia 1937 r. Nr 5, poz. 44).

78
OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 22 stycznia 1937 r.
w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

Na podstawie § 48 ustęp 11, § 56 ust. 8 i § 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481, podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1. Obrót towarami, pochodzącymi z polskiego obszaru celnego i towarami, pochodzącymi z Rzeszy Niemieckiej, między polskim obszarem celnym a Rzeszą Niemiecką podlega specjalnej kontroli, przewidzianej w §§ 48 ust 11, 56 ust. 8 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481).

§ 2. W celu wykonania tej kontroli przy odprawie celnej (ostatecznej jak też warunkowej, dotyczącej obrotu uszlachetniającego czynnego lub biernego i obrotu reparacyjnego czynnego lub biernego) towarów, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej, a przywożonych do polskiego obszaru celnego, jak również towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Rzeszy Niemieckiej, wymagane będą od stron:

a) przy odprawie przywozowej — świadectwa rozrachunkowe według załączonego wzoru Nr 1,

b) przy odprawie wywozowej — świadectwa rozrachunkowe według wzoru Nr 2.

§ 3. Świadectwa rozrachunkowe wystawiane będą na polskim obszarze celnym przez Komisję Rządową Kontroli Obrotu Towarowego Polsko-Niemieckiego.

§ 4. Prowadzenie ewidencji dokumentów wymienionych w § 2 powierza się Polskiemu Instytutowi Rozrachunkowemu w Warszawie, któremu Urząd Celny, po dokonaniu odprawy towarów, przesyła odcinki kontrolne świadectw według wzorów Nr 1 i 2.

§ 5. Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1937 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 18 listopada 1935 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Monitor Polski Nr 264 z dnia 18 listopada 1935 r. poz. 327), zmienione obwieszczeniem Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1936 r. (Monitor Polski Nr 166 z dnia 20 lipca 1936 r., poz. 307).

za Ministra Skarbu:
(—) *St. Fr. Królikowski*
Dyrektor Departamentu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 stycznia 1937 r. Nr 22, poz. 35).

Wzór

I.

KOMISJA RZĄDOWA
KONTROLI OBROTU TOWAROWEGO
POLSKO - NIEMIECKIEGO

Warszawa, dnia ....

Seria..........................

Nr..........................

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na przywóz z Rzeszy Niemieckiej

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1937 r. (Monitor Polski Nr 22 poz. 35 stwierdza się, że firma ....

....

....

(nazwa i dokładny adres)

sprowadzająca $\frac{\text{ostatecznie}}{\text{warunkowo}}$ z Rzeszy Niemieckiej

od firmy ....

(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

1	2	3	4		5	6
Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk, tuzinów par itp.	Waga fakturowa w kg		Wartość w/g faktury	Warunki płatności
			brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego w ciągu miesiąca od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Przewodniczący:

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia.................................... Nr....................

...., dnia.................................... 19........ r.

(miejscowość)

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Podpis:

Nr 1.

II.

ODCINEK KONTROLNY

Seria ...., dnia ....

Nr ....

Do

POLSKIEGO INSTYTUTU
ROZRACHUNKOWEGO

w Warszawie

Urząd Celny w .... stwierdza, że w dniu ....
odprawił ostatecznie[1]) / warunkowo w przywozie z Rzeszy Niemieckiej w/g zgłoszenia celnego Nr ....
wyszczególniony niżej towar:

Pozycja taryfy celnej[2])	Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego

---

1) Niepotrzebne skreślić.
2) Należy podać pozycję i punkt (bez liter i uwag).

Wzór

KOMISJA RZĄDOWA
KONTROLI OBROTU TOWAROWEGO
POLSKO - NIEMIECKIEGO

Warszawa, dnia ....

Seria..........................

Nr..........................

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na wywóz do Rzeszy Niemieckiej

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1937 r. (Monitor Polski Nr 22 poz. 35) stwierdza, że firma ....

....

(nazwa i dokładny adres)

wywożąca $\frac{\text{ostatecznie}}{\text{warunkowo}}$ do Rzeszy Niemieckiej

dla firmy ....

(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

1	2	3		4	5
Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk	Waga fakturowa w kg		Wartość w/g faktury	Warunki płatności
		brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego w ciągu miesiąca od daty wystawienia i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Przewodniczący:

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia .... Nr...................

...., dnia ....

(miejscowość)

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Podpis:

Towar wywieziono za granicę dnia ....

Nr 2.

II.

ODCINEK KONTROLNY

...., dnia ....

Seria..............................

Nr..............................

Do

POLSKIEGO INSTYTUTU ROZRACHUNKOWEGO

w Warszawie

Urząd Celny w ....

stwierdza, że w dniu ....

odprawił ostatecznie[1]) / warunkowo w wywozie do Rzeszy Niemieckiej

według zgłoszenia celnego Nr.................... wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego:

1) Niepotrzebne skreślić.

III.

ODCINEK DLA EKSPORTERA

...., dnia ....

Seria..............................

Nr..............................

Ważne tylko dla celów kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego

Urząd Celny w ....

stwierdza, że w dniu ....

odprawił ostatecznie[1]) / warunkowo w wywozie do Rzeszy Niemieckiej

według zgłoszenia celnego Nr.................... wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P.

Podpis urzędnika celnego:

1) Niepotrzebne skreślić.

79.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 stycznia 1936 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc luty 1937 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 stycznia 1937 r. Nr 24)

80

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 grudnia 1936 r.

o zmianie czasu urzędowania niektórych urzędów celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam, co następuje:

§ 1. Czas urzędowania urzędów celnych w Bydgoszczy, Chojnicach, Drawskim Młynie, Gdyni, Grudziądzu, Jamielniku, Lesznie, Łęce, Miasteczku, Rakowicach, Rawiczu, Sośniach, Strzebielinie, Tczewie, Zbąszyniu i Zdunach w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu określa dołączony do niniejszego zarządzenia załącznik.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr 278, poz. 385) w poz. 5, 7, 14, 19, 26, 30, 42, 43, 48, 61, 62, 69, 71, 74, 92 i 94, dotyczących okręgu Dyrekcji Ceł w Poznaniu.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 23 stycznia 1937 r. Nr 18, poz. 29).

Załącznik do Zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 grudnia 1936 r., poz. 80.

Nazwa Urzędu Celnego	Godziny urzędowe w porze letniej	Godziny urzędowe w porze zimowej
Bydgoszcz	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30	
Chojnice	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30 Poza tym stałe dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Drawski Młyn	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30 Poza tym stałe dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Gdynia	I. **Służba wewnętrzna** w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30 Poza tym dyżury. II. **Służba zewnętrzna** 1) W dni powszednie oraz w niedziele i święta w ciągu całej doby dla niżej wymienionych czynności:	

a) odprawa celna podróżnych i ich bagaży,

b) odprawa celna statku przychodzącego (przyjęcie statku),

c) odprawa celna statku wychodzącego (zezwolenie na odejście statku),

d) dozór celny przy wyładowaniu ze statku towarów masowych,

e) dozór celny przy załadowaniu na statek wszelkich towarów,

f) dozór celny przy przeładowaniu ze statku na statek wszelkich towarów przywożonych tranzytem.

Czynności wymienione pod lit. d) i e) mogą łączyć się z równoczesną odprawą celną towarów.

2) W dni powszednie w czasie od godz. 7 do 23-ej dla niżej wymienionych czynności:

a) przyjmowanie towarów ze statku do magazynu lub składu celnego,

b) wydawanie z magazynu lub składu celnego na statek towarów przeznaczonych do występu statkiem za granicę,

c) wydawanie towarów z magazynu lub składu celnego celem przekazania do innego urzędu celnego,

d) konwojowanie towarów w obrębie portu w Gdyni,

e) czynności w magazynie lub składzie celnym, jako to: ważenie, przepakowanie, branie prób itp., o ile są wykonywane równocześnie z czynnościami wymienionymi pod lit. a) — c).

3) w dni powszednie w czasie od godz. 7 — 19 dla niżej wymienionych czynności:

a) wydawanie z magazynu lub składu celnego do wolnego obrotu towarów oclonych,

b) wydawanie towarów ze składu do zaopatrywania statków.

Nazwa Urzędu Celnego	Godziny urzędowe	
	w porze letniej	w porze zimowej
Grudziądz	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30	
Jamielnik	w dni powszednie 8 — 12 i 13 — 16 w soboty 8 — 12 i 13 — 15 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Leszno	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Łęka	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Miasteczko	w dni powszednie 8,30 — 12 i 13 — 16,30 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Rakowice	w dni powszednie 11 — 13 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Rawicz	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Sośnie	w dni powszednie 8 — 12 i 13 — 16 w soboty 8 — 13,30 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Strzebielino	w dni powszednie 8 — 12 i 13,30 — 16,30 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Tczew	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Zbąszyń	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	
Zduny	w dni powszednie 8 — 15 w soboty 8 — 13,30 Poza tym dyżury dostosowane do komunikacji kolejowej.	

81

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 1727/3/37 r.

z dnia 22 stycznia 1937 r.

o specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego.

Do

wszystkich Dyrekcj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1937 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Monitor Polski Nr 22, poz. 35 oraz Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 3, poz. 78), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

I. Rodzaje odpraw celnych, przy których są wymagane świadectwa rozrachunkowe.

A. Przywóz.

§ 1.

1) Świadectwa rozrachunkowe są wymagane:

a) przy odprawie celnej ostatecznej przywozowej oraz przy odprawie warunkowej w

obrotach czynnych: uszlachetniającym i reparacyjnym towarów, pochodzących z Rzeszy Niemieckiej;

b) przy powrotnym przywozie towarów uszlachetnionych lub naprawionych w Rzeszy Niemieckiej (powrotny przywóz w obrotach biernych: uszlachetniającym i reparacyjnym);

2) Przy odprawach warunkowych przywozowych w innych przypadkach (poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym) nie wymaga się przedstawienia świadectwa rozrachunkowego, pod warunkiem, że strona, oprócz zabezpieczenia należności celnych, złoży dodatkowe zabezpieczenie w wysokości wartości towaru, o ile nie złożyła już dodatkowego zabezpieczenia z innego tytułu (np. dla towarów zakazanych do przywozu); odnośnie dodatkowego zabezpieczenia w wysokości wartości towaru, jako gwarancji powrotnego wywozu, mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 67 przepisów wykonawczych do prawa celnego oraz przepisy § 51 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych.

B. Wywóz

§ 2.

1) Świadectwa rozrachunkowe są wymagane:

a) przy odprawie celnej ostatecznej oraz odprawie warunkowej w obrotach biernych: uszlachetniającym i reparacyjnym towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Rzeszy Niemieckiej;

b) przy powrotnym wywozie do Rzeszy Niemieckiej towarów zagranicznych, poddanych uszlachetnieniu lub naprawie na polskim obszarze celnym (powrotny wywóz w obrotach czynnych: uszlachetniającym i reparacyjnym).

2) Jeżeli strona przy wywozie towarów do Rzeszy Niemieckiej nie przedstawi świadectwa rozrachunkowego, to towar może być odprawiony do wywozu na podstawie zaświadczenia walutowego.

II. Zwolnienia od świadectw rozrachunkowych.

A. Przywóz.

§ 3.

1) Nie wymaga się przedstawienia świadectw rozrachunkowych przy przywozie:

a) towarów przewożonych w ruchu podróżnych (w rozumieniu § 22 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego);

b) towarów, stanowiących zwykle używane w handlu wewnętrzne jak i zewnętrzne opakowania, które są wolne od cła;

c) towarów zwalnianych od cła na podstawie art. 22 ust. I pp. 1—6, 8—11; ust. II pp. 1—10, 13—20, 22—25 prawa celnego;

d) towarów, objętych umowami o małym ruchu granicznym.

2) Ponadto nie należy wymagać świadectw rozrachunkowych przy przywozie następujących towarów:

a) towarów, pochodzących z kraju innego a przewożonych za bezpośrednim dokumentem przewozowym tranzytem przez Rzeszę Niemiecką do polskiego obszaru celnego;

b) towarów, pochodzących z kraju innego a nadanych do przewozu do polskiego obszaru celnego w Rzeszy Niemieckiej — pod warunkiem jednak zachowania przepisów ust. 3 niniejszego paragrafu;

c) towarów polskich, zwalnianych od cła, jako zwracane z Rzeszy Niemieckiej, poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym (art. 72 prawa celnego oraz powrotny przywóz w innych odprawach warunkowych);

d) towarów w drobnych ilościach, podlegających ocleniu, a znajdujących się w przesyłkach z towarami zwalnianymi od cła na podstawie art. 22 ust. I pp. 1—6, 8—11; ust. II p. 1—10, 13—20 i 22—25 prawa celnego — jeżeli towary te zostają zwalniane od zakazu przywozu na mocy postanowień § 27 ust. 1 —f przepisów wykonawczych do prawa celnego; powyższe zwolnienie od obowiązku przedstawienia świadectwa rozrachunkowego może być zastosowane tylko wówczas, gdy urząd celny nie ma podejrzeń, że towary te są przeznaczone dla osób innych a nie dla sprowadzającego;

e) towarów o wadze nieprzekraczającej 2 kg brutto, nadsyłanych w przesyłkach pocztowych i lotniczych w darze dla własnego użytku obdarowanych — jeżeli towary te zostają zwalniane od zakazu przywozu na mocy postanowień § 27 ust. 1 — h przepisów wykonawczych do prawa celnego, w brzmieniu obecnie obowiązującym;

f) artykułów handlu księgarskiego, objętych poz. taryfy celnej przywozowej: 836; 837; 838; 839; i 840 — wykonane ręcznie: rysunki, mapy, plany, nuty i rękopisy; 842 p. 1, 2 i 3; 843; z 845 — formularze do tryptyków; 847 i z 1163 — globusy;

g) towarów, objętych poz. taryfy celnej przyw. 845 p. 1—c, d;

h) książeczek czekowych banków niemieckich, objętych (uwagą po p. 3 poz. 845 t. c.);

i) matryc tekturowych, objętych uwagą do p. 6 poz. 1009 taryfy celnej;

j) prób towarów, stanowiących przedmiot monopolów państwowych, a nadchodzących pod adresem zarządu monopolu, jeżeli zarząd monopolu poświadczy na piśmie, że próby te zostały przesłane bezpłatnie;

k) drobnych ilości towarów, nadsyłanych w przesyłkach wszelkiego rodzaju, a nie przedstawiających żadnej wartości, względnie przedstawiających wartość nie większą od 3 zł, jeżeliby towary te nie korzystały ze zwolnień przewidzianych w niniejszym paragrafie; przy określaniu wartości należy kierować się wartością podaną w dokumentach przewozowych

i celnych; gdyby dokumentów tych nie było, wartość określa urząd celny według swego uznania; ulgi tej nie należy stosować w tych przypadkach, gdy pod adresem jednej i tej samej osoby lub firmy nadchodzą zbyt często drobne przesyłki, co wskazywałoby na chęć uchylenia się od rozrachunku.

3) I. Zwolnienie od obowiązku przedstawienia świadectwa rozrachunkowego przy odprawie celnej towarów, pochodzących z kraju innego, a nadanych do przewozu w Rzeszy Niemieckiej (ust. 2—b) może być zastosowane:

a) jeżeli z rodzaju towaru wynika niewątpliwie, że pochodzi z innego kraju, a nie z Rzeszy Niemieckiej (np. owoce południowe, bawełna, juta, kawa, kakao itp.),

b) przy towarach, które mogą być produkowane zarówno w Rzeszy Niemieckiej, jak i w kraju trzecim — jeżeli zostanie przedstawione bądź, zaświadczenie o nie wejściu towaru w Rzeszy Niemieckiej do wolnego obrotu, wystawione stosownie do przepisów § 9 ust. 1 — 2 okólnika L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 361), bądź też świadectwo pochodzenia, wystawione zgodnie z przepisami cytowanego okólnika, w brzmieniu nadanym okólnikiem L. D. IV. 30521/3/35 z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 32, poz. 720), przy czym w tym przypadku obojętne jest, czy towar wszedł w Rzeszy Niemieckiej do wolnego obrotu, czy nie.

II. W przypadku przedstawienia przy odprawie celnej świadectwa pochodzenia (a nie zaświadczenia o nie wejściu do wolnego obrotu) urząd celny, w razie wątpliwości powinien zażądać zbadania pochodzenia towaru przez biegłych (§ 9 ust. 5—7 powołanego wyżej okólnika L. D. IV. 30521/3/35). Jeżeli pochodzenie towaru, które wzbudzało wątpliwości, zostało zbadane przez biegłych, a przesyłki z takim samym towarem nadchodzą do urzędu celnego częściej, urząd celny może odstąpić od badania przez biegłych pochodzenia każdej z następnych przesyłek pod warunkiem pozostawienia w urzędzie próby towaru z przesyłki zbadanej i ustalenia, przez porównanie próby tej z towarem nadeszłym później, że chodzi o taki sam towar. Nie wyklucza to jednak możliwości zażądania zbadania pochodzenia następnych przesyłek.

B. Wywóz.

§ 4.

1) Nie wymaga się przedstawienia świadectw rozrachunkowych przy wywozie do Rzeszy Niemieckiej:

b) towarów, stanowiących zwykle używane nych (w rozumieniu § 22 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego);

b) towarów, stanowiących zwykle używane w handlu zewnętrzne jak i wewnętrzne opakowania, które są wolne od cła;

c) towarów, wywożonych w przypadkach analogicznych do przypadków, przewidzianych w art. 22 ust. I pp. 1—6; 8—11; ust. II pp. 1—10; 13—20; 22—25 prawa celnego;

d) towarów, objętych umowami o małym ruchu granicznym.

2) Ponadto nie należy wymagać przedstawienia świadectw rozrachunkowych przy wywozie do Rzeszy Niemieckiej następujących towarów:

a) towarów, pochodzących z kraju innego a przewożonych tranzytem przez polski obszar celny za bezpośrednim dokumentem przewozowym;

b) towarów, pochodzących z kraju innego a nadawanych do przewozu do Rzeszy Niemieckiej na polskim obszarze celnym, jeżeli na tym obszarze nie weszły do wolnego obrotu;

c) towarów pochodzenia niemieckiego a powracających do Rzeszy Niemieckiej poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym (art. 75 prawa celnego oraz powrotny wywóz w innych przypadkach odprawy warunkowej);

d) towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Rzeszy Niemieckiej w innych przypadkach odprawy warunkowej, poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym;

e) artykułów handlu księgarskiego, objętych poz. tar. celnej przyw. 836; 837, 838; 839; z 840 — wykonane ręcznie: rysunki, mapy, plany, nuty i rękopisy; 842 p. 1, 2 i 3; 843; z 845—formularze do tryptyków; 847; z 1163—globusy;

f) towarów, wysyłanych do Rzeszy Niemieckiej pod adresem polskich lub obcych przedstawicielstw dyplomatycznych oraz urzędów konsularnych;

g) matryc tekturowych, objętych uwagą do p. 6 poz. 1009 taryfy celnej przyw.;

h) wszelkich towarów o wartości nieprzekraczającej kwoty 50 zł, gdyby towary te nie korzystały ze zezwoleń przewidzianych w niniejszym paragrafie; jeżeli w grupie tych towarów strona przedstawi świadectwo rozrachunkowe, to urząd celny powinien je załatwić w myśl obowiązujących przepisów. Przy określaniu wartości towarów należy kierować się wartością, wskazaną w dokumentach przewozowych, a gdyby tych nie było, cenami towarów na rynku krajowym. Nieprzedstawienie świadectwa rozrachunkowego przy odprawie celnej towarów o wartości wyżej wskazanej, oznacza, że eksporter rezygnuje z otrzymania zapłaty w drodze rozrachunku polsko-niemieckiego.

III. Kraj pochodzenia.

§ 5.

Pochodzenie towaru określa się podług zasad, ustalonych w art. 19 prawa celnego oraz w § 12 przepisów wykonawczych do prawa celnego. Orientacyjną wskazówką co do pochodzenia towaru, w razie braku świadectwa pochodzenia, jest nadejście towaru z Rzeszy Nie-

mieckiej. Przy towarach, nadchodzących przez inny odcinek granicy (z innych państw) w razie braku świadectwa pochodzenia, za towar, pochodzący z Rzeszy Niemieckiej należy uważać również taki towar, którego cechy względnie opakowanie wskazują na pochodzenie z Rzeszy.

IV. Ogólne przepisy o świadectwach rozrachunkowych.

§ 6.

Składane przy odprawie celnej świadectwa rozrachunkowe wystawiane będą przez Komisję Rządową Kontroli Obrotu Towarowego Polsko-Niemieckiego (instytucja wystawiająca) i doręczane zainteresowanym importerom i eksporterom za pośrednictwem izb przemysłowo-handlowych oraz innych instytucyj lub organizacyj gospodarczych (instytucje wydające świadectwa).

§ 7.

Świadectwo rozrachunkowe według wzoru Nr 1 (na przywóz) składa się z 2-ch części, a mianowicie z właściwego świadectwa, które pozostawia się w urzędzie celnym, oraz z odcinka kontrolnego, wysyłanego po dokonaniu odprawy celnej do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie.

§ 8.

Świadectwo rozrachunkowe według wzoru Nr 2 (na wywóz) składa się z 3-ch części: z właściwego świadectwa, które pozostawia się w urzędzie celnym, odcinka kontrolnego, wysyłanego do wymienionej w § 7 instytucji po dokonaniu wywozu oraz odcinka, przeznaczonego dla eksportera, który wydaje się stronie, zgłaszającej towar do odprawy wywozowej.

§ 9.

1) Świadectwo rozrachunkowe ważne jest w ciągu miesiąca od daty wystawienia i służy tylko do jednorazowej odprawy celnej (z wyjątkami, przewidzianymi w ust. 2 niniejszego paragrafu); jest ono w ruchu towarowym polsko-niemieckim dokumentem, stwierdzającym wyłącznie dopełnienie warunków kontroli i nie zwalnia strony od obowiązku przedstawiania innych dokumentów, wymaganych przepisami przy odprawie danego towaru (np. pozwolenia na przywóz Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, uprawniającego do zwolnienia od cła wywozowego itd.);

2) częściowe wykorzystanie świadectw rozrachunkowych, nie więcej jednak jak przy 5 odprawach celnych, jest dopuszczalne:

a) w urzędach celnych morskich tego samego portu—przy wywozie i przywozie drogą morską towarów jednogatunkowych, podlegających ocleniu według jednej pozycji taryfy celnej; w tych przypadkach odcinek kontrolny oraz odcinek dla eksportera załatwia urząd celny, który dokonał ostatniej odprawy celnej;

b) przy odprawie celnej wywozowej i przywozowej przesyłek pocztowych, zgłaszanych do odprawy celnej w jednym i tym samym urzędzie celnym;

c) przy odprawie celnej wywozowej i przywozowej towarów jednogatunkowych, przewożonych drogą powietrzną, zgłaszanych do odprawy w jednym i tym samym urzędzie celnym.

3) Przy częściowym wykorzystywaniu świadectw rozrachunkowych należy postępować analogicznie, jak przy częściowym wykorzystywaniu pozwoleń na prawo przywozu.

§ 10.

Świadectwa rozrachunkowe powinny być wypełnione według rubryk pismem czytelnym (ręcznym lub maszynowym) oraz powinny być zaopatrzone w podpis i pieczęć Komisji Rządowej Kontroli Obrotu Towarowego Polsko-Niemieckiego, jak również w podpis i pieczęć instytucji, za której pośrednictwem zostały wydane. Podpisy członków Komisji Rządowej mogą być zastąpione pieczątką (facsimile), natomiast podpisy członków instytucji wydającej świadectwo, powinny być oryginalne.

§ 11.

Przy stosowaniu świadectw rozrachunkowych, należy przestrzegać następujących przepisów:

a) jeżeli w świadectwie rozrachunkowym nie ma wskazanej pozycji taryfy celnej, to świadectwo mimo to jest ważne; jeżeli zachodzi wyraźna rozbieżność między nazwą towaru, a ewentualnie wymienioną w świadectwie pozycją taryfy celnej, należy takie świadectwo zwrócić stronie celem poprawienia tego świadectwa lub uzyskania nowego;

b) rubryki: „wymiarowa ilość szutk, tuzinów par itp. i „waga fakturowa w kg" powinny być wypełniane w zależności od tego, co jest podstawą wymiaru cła; gdy podstawą wymiaru cła jest waga, wówczas powinna być wypełniona rubryka „waga fakturowa"; rubryka „wymiarowa ilość sztuk, tuzinów par itp." powinna być wypełniona wówczas, gdy podstawę do wymiaru cła stanowią sztuki, tuziny par itp.;

c) gdy podstawą wymiaru cła jest waga, powinny być podane w rubryce odpowiedniej w zasadzie obie wagi: brutto i netto; gdy jednak towar podlega ocleniu według wagi brutto, lub gdy towar nadchodzi bez opakowania (luzem), to wówczas może być podana tylko jedna waga;

d) urząd celny może wypuścić do wolnego obrotu lub odprawić za granicę celną nadwyżki towaru, nieprzekraczające 5% ponad wagę odpowiednią wskazaną w świadectwie (z wyjątkiem wskazanym niżej w punkcie e); jeżeli waga wymiarowa jest wyższa od wagi netto-fakturowej, wskazanej w świadectwie rozrachunkowym o więcej niż 5%, przy czym różnica ta spowodowana jest tym, że do wymiaru cła przy-

jęto wagę netto z bezpośrednim opakowaniem, lub wagę, obliczoną przez potrącenie opustu tarowego, urząd celny porównywa wagę brutto towaru z wagą brutto, podaną w świadectwie rozrachunkowym, z możnością uwzględnienia nadwyżek, nieprzekraczających 5% ponad wagę, wskazaną w świadectwie;

e) przy wywozie za granicę drzewa urzędy celne są uprawnione do uwzględniania nadwyżek, nieprzekraczających 10% ponad odpowiednią wagę, wskazaną w świadectwie rozrachunkowym;

f) towar powinien co do jakości odpowiadać nazwie towaru wskazanej w świadectwie rozrachunkowym oraz pozycji taryfy celnej, jeżeli ta jest podana w świadectwie;

g) urząd celny nie bada, czy osoby lub firmy, wymienione w świadectwach rozrachunkowych, są zgodne z osobami lub firmami, wymienionymi w dokumentach przewozowych, handlowych i innych;

h) również urząd celny nie jest powołany do badania, czy wartość towaru wskazana w świadectwach rozrachunkowych jest prawdziwa; świadectwa rozrachunkowe, w których wskazano wartość „o" lub tylko wartość uszlachetnienia względnie naprawy są ważne i powinny być honorowane;

i) jeżeli w świadectwie rozrachunkowym wskazano, że towar ma być odprawiony warunkowo, to na podstawie takiego świadectwa nie może być dokonana odprawa ostateczna;

j) świadectwa rozrachunkowe, zawierające ślady wycierań, wymazywań, względnie poprawki nieomówione, nie mogą być uskutecznione przez przekreślenie tekstu pierwotnego i wypisanie nowego, a ponadto omówione przez instytucję wydającą świadectwo.

V. Postępowanie ze świadectwami rozrachunkowymi.

A. Przywóz.

§ 12.

Po dokonaniu odprawy celnej przywozowej, odcinek kontrolny świadectwa rozrachunkowego powinien być wypełniony według rubryk, pismem czytelnym i zaopatrzony, podpisem naczelnika urzędu celnego, względnie upoważnionego przez niego urzędnika oraz pieczęcią urzędu celnego. Gdyby, z powodu znacznej ilości pozycyj w wyniku rewizji, nie można było ich wypisać w rubrykach, należy wyszczególnić je na odwrotnej stronie odcinka, względnie na osobnej kartce, którą należy dołączyć trwale do odcinka kontrolnego. Adnotacje na odwrotnej stronie odcinka względnie na osobnej kartce powinny być zaopatrzone również w podpis i pieczęć. W rubryce: „pozycja taryfy celnej" podaje się tylko pozycję i punkt bez liter i uwag. Po wypełnieniu, odcinki kontrolne powinny być odłączone od świadectw i wysłane następnego dnia do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie. Właściwe świadectwa rozrachunkowe dołącza się do zgłoszeń celnych (ustnych względnie pisemnych).

B. Wywóz.

§ 13.

Przy wywozie towarów, podlegających specjalnej kontroli, należy stosować się do następujących wskazówek:

a) odcinki kontrolne oraz odcinki przeznaczone dla eksporterów wypełnia się po dokonaniu odprawy celnej wywozowej i zaopatruje się je w podpis i pieczęć urzędu celnego, po wywozie towaru za granicę; w tym celu, jeżeli towar został odprawiony w wewnętrznym urzędzie, należy odczekać potwierdzenia wywozu za granicę z granicznego urzędu celnego;

b) po stwierdzeniu wywozu za granicę, odcinki kontrolne przesyła się na drugi dzień do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie; odcinki przeznaczone dla eksporterów doręcza się stronie, która zgłaszała towar do odprawy celnej wywozowej;

c) właściwe świadectwa rozrachunkowe urząd celny dołącza do dokumentów celnych, a jeżeli na dany towar nie został wystawiony żaden dokument celny, przechowuje się je łącznie z deklaracjami wywozowymi na towary wolne od cła wywozowego (§ 55 ust. 3 przep. wykon. do prawa celnego);

d) właściwe świadectwo rozrachunkowe (pozostające w urzędzie celnym) zawiera u spodu rubrykę: „towar wywieziono za granicę dnia . . . . ."; rubrykę tę urząd celny wypełnia wtedy, gdy na dany towar nie wystawiono żadnego dokumentu celnego, tj. ani kwitu celnego ani deklaracji wywozowej;

e) jeżeli eksporter wywozi towar do Rzeszy Niemieckiej za pośrednictwem wolnego obszaru celnego (wolnej strefy celnej), to może przedstawić świadectwo rozrachunkowe, albo:

I. w chwili odprawy celnej i wywozu do wolnego obszaru celnego, albo

II. w chwili wywozu z wolnego obszaru celnego do Rzeszy Niemieckiej.

W każdym przypadku potwierdzenie odcinków świadectw może mieć miejsce dopiero po wywiezieniu towaru z wolnego obszaru celnego do Rzeszy Niemieckiej w myśl zasady przyjętej w ust. a).

§ 14.

Przy wywozie towarów do Rzeszy Niemieckiej w przesyłkach pocztowych tok postępowania jest następujący:

a) towary podlegające specjalnej kontroli wolne od cła i ograniczeń wywozowych, mogą być nadawane do przywozu we wszystkich urzędach pocztowych; jeżeli towary te są nadawane w urzędach pocztowo-celnych, to podlegają odprawie w tych urzędach — jeżeli zaś są nadawane w zwykłych urzędach pocztowych, to podlegają odprawie celnej w urzędach wymia-

ny, których staraniem i środkami odbywa się otwarcie przesyłek, zapakowanie z powrotem towaru i osznurowanie;

b) eksporter, nadając taki towar, oprócz innych dokumentów wymaganych przepisami celnymi i pocztowymi powinien dołączyć do przesyłki również świadectwo rozrachunkowe, jeżeli nie dołączył zaświadczenia walutowego;

c) urząd celny wypełnia odcinki świadectwa rozrachunkowego (wzór Nr 2) po dokonaniu rewizji celnej i poświadcza je dopiero po otrzymaniu od organów pocztowych potwierdzenia wywozu towarów za granicę, po czym odcinki kontrolne należy wysłać do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie. Odcinki przeznaczone dla eksportera, urząd celny doręcza zgłaszającemu się eksporterowi, jeżeli przesyłka odprawiona została w urzędzie pocztowo-celnym, albo wydaje urzędowi pocztowemu, jeżeli przesyłkę odprawiono w urzędzie wymiany.

VI. Przepisy końcowe.

§ 15.

Jeżeli towar, odprawiony pierwotnie na podstawie świadectwa rozrachunkowego według wzoru Nr 1 lub 2, zostaje zwrócony za granicę względnie przywieziony z zagranicy i korzysta z tego tytułu. na zasadzie art. 72 i 73 prawa celnego ze zwolnienia od cła, należy o tym fakcie po dokonaniu odprawy celnej, zawiadomić Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie, podając: a) nazwę firmy, b) nazwę towaru i pozycję taryfy celnej, c) ilość towaru, d) serię i numer świadectwa rozrachunkowego, na którego podstawie został odprawiony pierwotnie towar. Przy powrotnym przywozie względnie wywozie tych towarów, zgodnie z przepisami § 3 ust. 2-c i § 4 ust. 2-c, nie należy wymagać świadectw rozrachunkowych.

§ 16.

Świadectwa rozrachunkowe według wzoru dawnego, który w drobnych tylko szczegółach odbiega od wzoru nowego, będą używane do czasu wyczerpania zapasów, z tą zmianą, że na odcinku kontrolnym będzie umieszczona pieczęć: „Do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego" zamiast dotychczasowego adresu: „Do Polskiego Towarzystwa Handlu Kompensacyjnego w Warszawie".

§ 17.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1937r. Jednocześnie przestaje obowiązywać okólnik Min. Skarbu L. D. IV. 32501/3/35 z dnia 18 listopada 1935 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-niemieckiego (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 32, poz 721) wraz ze wszystkimi późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

82

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 stycznia 1937 r.

L. D. III. 19254/4/36

w sprawie okresu ważności czeków kasowych na Bank Polski.

Do
wszystkich izb skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Według doniesienia niektórych izb skarbowych zdarzają się przypadki, że czeki gotówkowe (kasowe) wystawione przez władze asygnujące z kredytów budżetowych z rachunku żyrowego Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego) w Banku Polskim, nie są przedstawiane do realizacji w ciągu roku lub nawet kilku lat, licząc od daty wystawienia. Przypadki takie powodują pewne trudności natury rachunkowej w Izbach Skarbowych, gdzie kwoty niezrealizowanych czeków figurują, jako pozycje niewyrównane na specjalnym rachunku w sumach obrotowych. Ponadto brak określonego terminu ważności czeków kasowych na Bank Polski stwarza pewne niedogodności natury technicznej na terenie poszczególnych oddziałów Banku.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Bankiem Polskim ustala termin ważności wystawianych przez władze asygnujące czeków kasowych na Bank Polski na okres jednego roku, licząc od daty wystawienia czeku.

Kwota czeku niezrealizowanego w ciągu roku (od dnia wystawienia) będzie przerachowana przez Izbę Skarbową (Centralną Księgowość Min. Skarbu) z rachunku sum obrotowych na dochód budż. Min. Skarbu (ogólny Zarząd Skarbowy), jako zwrot wydatku z kredytów ubiegłego okresu budżetowego.

O dokonaniu powyższego przerachowania powiadomić należy właściwą władzę asygnującą celem sprawdzenia, czy przypadkiem dotyczący czek nie znajduje się w posiadaniu tej władzy, wskutek niezgłoszenia się wierzyciela po jego odbiór. W tym przypadku władza asygnująca przesyła wskazany w zawiadomieniu czek, po uprzednim anulowaniu go, Izbie Skarbowej (Centr. Księgowości), która dołącza go do właściwej noty kasowej (rozchodowej).

Gdyby zaszedł przypadek przedłożenia czeku do realizacji po terminie wyżej ustalonym, wtedy Bank Polski, odmawiając honorowania czeku wskutek przekroczenia terminu, winien skierować posiadacza czeku do Izby Skarbowej, z rachunku której czek był wystawiony. Ewentualne powtórne asygnowanie należności mogłoby nastąpić wtedy w trybie „zwrotu z dochodów budżetowych" (z wpływów bieżących dz. 5 § 11 budż. doch. Min

Skarbu), przy czym czek winien być odebrany od strony i dołączony, po uprzednim anulowaniu go, do kasowego dowodu rozchodowego sum obrotowych. Bez uprzedniego odebrania przeterminowanego czeku nie może Izba Skarbowa w żadnym razie zarządzić powtórnego asygnowania należności.

W przypadku przeterminowania czeku, wystawionego przez władzę centralną z **jakiegokolwiek rachunku sum niebudżetowych**, otwartego w Centralnej Księgowości Min. Skarbu, kwotę przeterminowanego czeku przerachowuje Centralna Księgowość z rachunku sum obrotowych na przychód tego samego rachunku sum niebudżetowych, z którego czek był wystawiony. Również z tego samego rachunku sum niebudżetowych może władza asygnująca zarządzić ewentualne powtórne wypłacenie należności, po uprzednim odebraniu od strony i anulowaniu czeku, który w tym przypadku winien być dołączony do dowodów, stanowiących podstawę asygnowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

83

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 28517/3/36

w sprawie wystawiania przez urzędy celne zaświadczeń o wywozie artykułów żywności za granicę w celu uzyskania zwrotu różnicy ceny soli, zużytej do wyrobu tych artykułów.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 października 1936 r. o cenie soli, użytej do wywożonych za granicę artykułów żywności (Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 575, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 848), została obniżona cena soli białej, zużytej do wywiezionych za granicę przetworów mięsnych, grzybów, ogórków i masła.

Za przetwory mięsne w rozumieniu powyższego rozporządzenia uważa się: bekony, peklowane szynki wieprzowe i inne peklowane przetwory mięsne, wędliny z mięsa nierozdrobionego bądź rozdrobionego, oraz konserwy z gęsi, kaczek, kur, gołębi i kuropatw.

W związku z wymienionym rozporządzeniem Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) Podstawą do ubiegania się o zwrot różnicy ceny soli jest zaświadczenie Urzędu Celnego o wywozie artykułów żywności za granicę (§ 5 rozporządzenia z dnia 24 października 1936 r.), według załączonego wzoru.

2) Eksporter powinien przy zgłoszeniu wskazanych wyżej artykułów do odprawy celnej wywozowej, niezależnie od zgłoszeń i dokumentów, przewidzianych przepisami celnymi, dostarczyć Urzędowi Celnemu blankiet wspomnianego zaświadczenia.

3) Urząd Celny wypełnia zaświadczenie, po wywiezieniu towarów za granicę, po czym wydaje je stronie.

4) Przesyłki z artykułami, o których mowa, podlegające zarówno zgłoszeniu na piśmie, jak i zgłoszeniu ustnemu, wciąga się do rejestru wywozu.

5) Zaświadczenie, przedstawione dodatkowo po wywiezieniu towaru za granicę, nie może być przyjęte i potwierdzone.

6) Urząd Celny nie ma obowiązku sprawdzać, czy przesyłka istotnie zawiera nie mniej niż 100 kg soli (§ 3 rozp. Ministra Skarbu z dnia 24 października 1936 r.).

Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim; jednocześnie przestaje obowiązywać okólnik Min. Skarbu L. D. IV. 1056/3/31 z dnia 17 września 1931 r. (Mon. Polski Nr 225, poz. 304 oraz Dz. Urz. Min. Sk. Nr 29, poz. 406).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 19 stycznia 1937 r. Nr 14, poz. 24).

Załącznik do okólnika Min. Sk. L. D. IV. 28517/3/36.

ZAŚWIADCZENIE Nr *)

o wywozie artykułów żywności za granicę.

Urząd Celny w . . . . niniejszym
miejscowość

zaświadcza, że firma . . . .
nazwa firmy i miejscowość

wysłała w dniu . . . . . 19 . . . r. za granicę

za pośrednictwem firmy . . . .
nazwa firmy i miejscowość

według pozycji . . . . rejestru

wywozu koleją — statkiem . . . .
nazwa statku

pocztą. **).

---

*) Nr zaświadczenia odpowiada numerowi zgłoszenia celnego, jeżeli zgłoszenie zostało wniesione.

**) Niepotrzebne skreślić.

Ilość colli	Rodzaj opakowania	NAZWA TOWARU	Waga w kg. brutto	netto	Wartość
		a) bekony;			
		b) peklowane: szynki i inne przetwory mięsne, oraz wędzone boczki wieprzowe;			
		c) przetwory mięsne wędzone (oprócz boczków wieprzowych) lub konserwowe również w puszkach;			
		d) ogórki, grzyby — przyrządzone z solą;			
		e) masło			
		....			
		....			
		Razem kg	....	....	

Słownie waga netto: . . . .
. . . . kg.

Zaświadczenie niniejsze służy wyłącznie w celu uzyskania zwrotu różnicy cen soli w Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego (§§ 4 i 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24.X. 1936 r. — Dz. U. R. P. Nr 83, poz. 575).

. . . . dnia . . 193 . . r.
miejscowość

M. P.

Podpis urzędnika celnego.

84

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 32019/3/36

w sprawie zmiany wzorów zaświadczeń wywozowych, wystawianych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z upoważnieniem Państwowego Instytutu Eksportowego do wydawania zaświadczeń wywozowych, wystawianych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu (Monitor Polski Nr 285 z dnia 7 grudnia 1936 r.—przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 3 z r. 1937 w dziale nieurzędowym) ulegną częściowej zmianie teksty zaświadczeń na wolny od cła wywóz towarów oraz zaświadczeń eksportowych na wywóz za zwrotem cła niektórych towarów, a mianowicie: w nagłówku nazwa instytucji wystawiającej zaświadczenie „Ministerstwo Przemysłu i Handlu" zostanie uzupełniona podtytułem „Państwowy Instytut Eksportowy", podpisy zaś na zaświadczeniach „Naczelnik Wydziału" i „Referent" będą zastąpione podpisem „Dyrektor".

Podając o powyższym do wiadomości urzędów celnych, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu wyjaśnia:

1) począwszy od 1 lutego 1937 r. będą wystawiane tylko zaświadczenia zawierające wspomniane zmiany;

2) zaświadczenia wystawione przed 1 lutym r.b. zachowują ważność w terminach w nich podanych, chociażby i nie zawierały wymienionych zmian;

3) aż do wyczerpania starych zapasów blankietów, zmiany o których mowa, będą uskuteczniane przez umieszczanie na dawnych blankietach odpowiednich nadruków (ew. w formie pieczątki);

4) wzory podpisów Dyrektora i jego zastępców prześle urzędom bezpośrednio Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

85

OKÓLNIK T. 1 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 105/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 645 i 674).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z r. 1933), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Pozycja 645 taryfy celnej przywozowej obejmuje wyroby utworzone z sierści lub wełny przy pomocy procesu technicznego, zwanego pilśnieniem.

Wyroby te charakteryzują się tym, iż włókna, z których są wykonane, sczepiają się

wzajemnie pod wpływem pilśnienia (tj. odpowiedniej ciepłoty, wilgoci, ciśnienia i chemikalii, jak kwas siarkowy itp) i tworzy masę mniej lub więcej zwartą, suknowatą, giętką i dość miękką.

Te same wyroby, o ile mają formę krążków, tafli, tarcz, poddane dodatkowo jeszcze procesowi zszywania lub, co częściej się w tym przypadku zdarza, procesowi prasowania i przeważnie nadto oszlifowaniu, są, między innymi wyrobami, zawarte w poz. 674 pp. 1 i 2. Wyroby te są wtedy prawie niewłochate, twardsze i cięższe i służą przeważnie jako materiał polerowniczy.

Wyżej wymienione woryby z prasowanego wojłoku nie mające formy krążków, tafli, tarcz, o ile nie są osobno wymienionymi, są objęte poz. 645 pp. 3 i 4 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

86

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 563/2/37

w sprawie zniżek konwencyjnych na towary z poz. 644 pp. 1a i 2a 704 p. 2.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości ,że zniżki celne na towary z pozycji 644 pp. 1-a i 2-a oraz z pozycji 704 p. 2, przewidziane w Układzie Dodatkowym z dnia 3 lutego 1934 r. do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej (Dz. U. R. P. Nr 46 z 1935 r. poz. 312 — przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 19 z 1935 r., poz. 427) są stosowane w granicach ustalonych kontyngentów — zgodnie z postanowieniami Protokółu Końcowego — wyłącznie przez Urzędy Celne w Warszawie i w Krakowie oraz przez Urząd Celny we Lwowie, który upoważniony jest do stosowania zniżki tylko dla towarów z pozycji 704 p. 2.

Zarządzeniem z dnia 7 stycznia 1937 r. L. D. IV. 152/2/37, Ministerstwo Skarbu podzieliło te kontyngenty między Urzędy wyżej wymienione.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

87

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 460/3/37.

w sprawie przedłużania okresów wyznaczonych do przerobu towarów, oclonych na podstawie zaświadczeń Izb Przemysłowo-Handlowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W zaświadczeniach Izb Przemysłowo-Handlowych oraz Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku, stanowiących podstawę do zastosowania ceł zniżonych lub zwolnień od cła, przewidzianych w rozporządzeniach o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła, wydawanych na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) prawa celnego, Izby wskazują okres czasu, w ciągu którego towary odprawione z zastosowaniem ceł zniżonych i zwolnień od cła, powinny być przerobione lub użyte do właściwego celu.

Ministerstwo Skarbu upoważnia urzędy celne do przedłużania wymienionych okresów do 6-ciu miesięcy na podstawie każdorazowego wniosku właściwej terytorialnie dla danego zakładu przemysłowego Izby Przemysłowo-Handlowej względnie Izby Handlu Zagranicznego w Gdańsku.

Okólnik niniejszy należy stosować od dnia ogłoszenia. Jednocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 15 lipca 1936 r. L. D. IV. 12916/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 594 z 1936 r.).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

88

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 930 1 37

w sprawie zwrotów nadpłat scalonego podatku przemysłowego.

Do

Dyrekcji Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie oraz do wszystkich Urzędów Celnych podległych wymienionym Dyrekcjom Ceł.

Na zapytanie jednej z Dyrekcyj Ceł, jak należy postępować przy zwrotach nadmiernie lub niewłaściwie pobranych kwot scalonego

podatku przemysłowego, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Nadmiernie lub niewłaściwie pobrane kwoty scalonego podatku przemysłowego zwraca Dyrekcja Ceł we własnym zakresie bez względu na wysokość kwoty.

Nadpłaty scalonego podatku przemysłowego, powstałe zarówno w bieżącym jak i w ubiegłych okresach budżetowych, winny być zwrócone z bieżących wpływów tegoż podatku. Gdyby suma nadpłaty przewyższała wpływy bieżące, to Dyrekcja Ceł zarządza zwrot całej sumy nadpłaty, a niewyrównany przychodem rozchód sum obrotowych w bieżącym miesiącu wyrówna w miesiącach następnych tego okresu budżetowego. Jeżeli jednak wpływy do końca okresu budżetowego nie starczą na wyrównanie rozchodu, to wyrównanie nastąpi w Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu. W tym celu należy zwrócić się do Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, podając niewyrównaną sumę oraz datę i liczbę zawiadomienia, w którym wpłata, która spowodowała nadpłatę, w ogólnej sumie miesięcznej została podana Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu (ustęp 3 okólnika Min. Skarbu z dnia 4 maja 1935 r. L. D. IV. 13586/1/35, (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 15 z 1935 r. poz. 357).

Dyrektor Departamentu
(—) *St. Fr. Królikowski.*

89

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 31919/1/36

w sprawie uzupełnienia wykazu zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancje złożył Automobilklub Polski.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na skutek podania Automobilklubu Polski z dnia 23 grudnia 1936 r., Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że podany jako załącznik do okólnika z dnia 12 czerwca 1936 r. L. D. IV. 9556/1/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 517), wykaz zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Automobilklub Polski, uzupełnia się przez dodanie:

35) Automovil Club del Uruguay.

Dyrektor Departamentu.
(—) *St. Fr. Królikowski.*

90

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 30726/3/36

w sprawie sporządzania wyników rewizji przy odprawie celnej przesyłek pocztowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z § 47 ust. 1 lit. c) oraz ustęp 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego o sporządzaniu wyników rewizji na przesyłki pocztowe, odprawiane według zgłoszenia ustnego, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. Wszystkie przesyłki pocztowe wysyłane z zagranicy przez jednego i tego samego nadawcę i adresowane do jednego odbiorcy, o ile są dostarczane przez pocztę do odprawy celnej jednocześnie, w zasadzie powinny być odprawiane według jednego wyniku rewizji, chyba, że odbiorca zgłosi przed odprawą celną wniosek (ustnie lub na piśmie) o dokonanie odprawy według kilku wyników rewizji.

Wnioski te, jako stanowiące część zgłoszenia celnego, są wolne od opłaty stemplowej.

Gdyby poszczególne przesyłki, nadane z zagranicy przez jedną i tę samą osobę pod adresem jednego odbiorcy, były dostarczone do odprawy celnej niejednocześnie, to należy sporządzić dla każdej przesyłki osobne wyniki rewizji.

2. Jeżeli po dokonaniu łącznej odprawy celnej zachodzi potrzeba cofnięcia jednej lub kilku przesyłek z powrotem za granicę, albo ujawni się niemożność oclenia pewnej ilości przesyłek z powodu braku pozwolenia przywozu lub innych dokumentów, urząd celny, na pisemny wniosek odbiorcy, może łączny wynik rewizji unieważnić i sporządzić na przesyłki, przeznaczone do podjęcia, nowe wyniki rewizji (zastępcze); unieważnienia dokonywa się przez przekreślenie pierwotnego wyniku rewizji i wypisanie na nim numerów wyników zastępczych. Wniosek strony w tym przypadku podlega opłacie stemplowej.

Nie należy natomiast dzielić pierwotnego łącznego wyniku rewizji w tych przypadkach, gdy odbiorca (adresat), chociażby adresatem był bank, żąda rozdzielenia już sporządzonego wyniku rewizji z powodu dalszego przeznaczenia przesyłek dla kilku osób lub firm trzecich. Jeżeli adresatowi potrzebne są kwity celne na poszczególne przesyłki, powinien on zgłosić co do tego wniosek **przed odprawą celną** w myśl pkt. 1 niniejszego okólnika.

3. Przy częściowym wykorzystywaniu pozwoleń przywozu według okólnika z dnia 6 września 1935 r. L. D. IV. 21730/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 25, poz. 570), za jedną odprawę (zgłoszenie celne) przesyłek pocztowych, należy uważać odprawę według jednego wyniku rewizji.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

91

OKÓLNIK T. 2 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 1244/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1099 oraz grup 67, 68, 69 i 73 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Koła pasowe, linowe, łańcuchowe, zębate, cierne itp. osadzone na wale silnika elektrycznego podlegają ocleniu łącznie z silnikiem.

2) Silniki elektryczne z dobudowanymi skrzyniami zawierającymi zespół kół zębatych (przekładnię), służących do zmiany ilości obrotów otrzymanych na wale silnika, na ilość obrotów potrzebnych na wałku roboczym, t. zw. „motoreduktory", podlegają ocleniu w całości według odpowiednich punktów poz. 1099 taryfy celnej.

3) **Pozycja 1099 taryfy celnej** przewiduje maszyny i aparaty z nieodłączalnym napędem elektrycznym, wymieniając przykładowo szereg zespołów składających się z maszyny elektrycznej oraz drugiej maszyny, przyrządu lub narzędzia zespolonego z tą maszyną.

Pod określeniem „nieodłączalny napęd elektryczny" należy rozumieć następujące zespoły elektryczne lub elektromechaniczne:

A. Zespoły składające się z maszyny elektrycznej i drugiej maszyny zespolonej z nią wspólnym wałem obu maszyn — bez połączenia za pośrednictwem sprzęgła lub oddzielnej, niewbudowanej w jedną z maszyn, przekładni.

Przykłady: elektropompa z jednolitym wałem wirnika pompy i wirnika silnika; elektrodźwig stanowiący zespół silnika elektrycznego i ślimakowego mechanizmu dźwigowego, przy czym ślimak mechanizmu dźwigowego stanowi jedną całość z wałem silnika elektrycznego; prądnica prądu zmiennego ze wzbudnicą (prądnicą prądu stałego), której twornik jest osadzony na przedłużeniu wału prędnicy głównej bez połączenia wałów obu prądnic za pośrednictwem sprzęgła; przetwornica dwu — lub wielotwornikowa składająca się z dwu lub kilku maszyn elektrycznych, których wirniki osadzone są na wspólnym jednolitym wale; zespół (agregat) oświetleniowy składający się z maszyny elektrycznej (prądnicy) i silnika mechanicznego (trubinki parowej, silnika spalinowego itp.), przy czym wały maszyny elektrycznej i silnika mechanicznego stanowią jedną całość bez połączenia sprzęgłem, lub oddzielną, niewbudowaną w jedną z maszyn, przekładnią.

B. Zespoły składające się z maszyny elektrycznej i przyrządu lub narzędzia zespolonego z tą maszyną,

a) w których narzędzie lub przyrząd jest osadzony bezpośrednio na wałku silnika elektrycznego lub wałku roboczym motoreduktora.

Przykłady: elektrowentylator tj. silnik elektryczny z osadzonym na wałku śmigłem; elektroszlifierka tj. silnik elektryczny z osadzonymi na wałku krążkami szlifierskimi; elektrowiertarka tj. silnik elektryczny lub motoreduktor z osadzonym na wałku uchwytem do umocowania wiertła; prostownik mechaniczny, tj. synchroniczny silnik elektryczny z osadzoną na wałku tarczą z materiału izolacyjnego z sektorami metalowymi, lub synchroniczny silnik elektryczny, którego wałek jest połączony z wałkiem z materiału izolacyjnego z umocowanymi prostopadle prętami metalowymi (tak sektory jak i pręty służą do przełączania tj. prostowania prądu zmiennego); odkurzacz elektryczny tj. elektrowentylator (exhaustor) zaopatrzony w ssawkę; śrubokręt elektryczny tj. silnik elektryczny lub motoreduktor z osadzonym na wałku uchwytem do umocowania śrubokrętu; elektrowirówka tj. silnik elektryczny z osadzonym na walku przyrządem centryfugalnym;

b) w których przyrząd lub narzędzie jest osadzone na końcu wału giętkiego połączonego drugim końcem z wałem silnika elektrycznego.

Przykłady: elektroszlifierka z tarczą szlifierską osadzoną na końcu wału giętkiego połączonego z wałem silnika elektrycznego; elektrowiertarka dentystyczna z uchwytem do umocowania wiertła osadzonym na końcu wału giętkiego, połączonego z wałem silnika elektrycznego; elektryczna maszynka do strzyżenia włosów, składająca się z przyrządu do strzyżenia, osadzonego na końcu wału giętkiego połączonego z wałkiem silnika elektrycznego;

c) w których przyrząd lub narzędzie jest połączone z wałkiem maszyny elektrycznej za pośrednictwem kół zębatych, ciernych itp., stanowiących integralne części przyrządu lub narzędzia.

Przykłady: elektrofroterka tj. pionowy silnik elektryczny z osadzonym na wałku kółkiem ciernym napędzającym okrągłe szczotki do

froterowania; elektrofroterka ze szczotkami walcowymi napędzanymi silnikiem elektrycznym za pośrednictwem kół stożkowych lub śrubowych; maszynka elektryczna do strzyżenia włosów, składająca się z umieszczonego w rączce silniczka elektrycznego napędzającego przyrząd strzyżący za pośrednictwem wbudowanego układu kółek zębatych; magnetolatarka stanowiąca kieszonkową latarkę elektryczną, której żarówka jest nasilana prądem wytworzonym w prądniczce napędzanej przyrządem sprężynowym za pomocą ręcznego ucisku, przy czym napęd przenosi się na wałek maszynki elektrycznej za pośrednictwem wbudowanego w latarkę układu kółek zębatych.

4) **Uwaga do poz. 1099 tar. cel.** przewiduje oddzielne clenie poszczególnych części zespołu, wchodzącego w skład zespołów maszynowych elektrycznych i elektromechanicznych, przy czym podstawy tych zespołów podlegają cłu według materiału; uwaga ta mówi tylko o zespołach maszyn, nie dotyczy więc zespołów składających się z maszyny elektrycznej i przyrządu lub narzędzia, które to zespoły zawsze podlegają cłu w całości według poz. 1099 tar. celnej (patrz p. 3 B niniejszego okólnika).

Zespoły maszynowe nierozłączalne są objęte poz. 1099 tar. cel. (patrz p. 3 A niniejszego okólnika), a więc pod postanowienia uwagi do poz. 1099 tar. cel. podpadają tylko zespoły składające się z dwu lub kilku maszyn sprzężonych ze sobą, lecz rozłączalnych.

Za zespoły elektryczne i elektromechaniczne rozłączalne należy uważać dwie lub kilka maszyn elektrycznych lub elektrycznych i mechanicznych zmontowanych na wspólnej podstawie, o ile wały tych maszyn są połączone zapomocą sprzęgieł, oddzielnych niewmontowanych w jedną z maszyn przekładni, lub też są zespolone w inny sposób pozwalający na oddzielenie poszczególnych maszyn i podstawy wchodzących w skład zespołu. Oddzielna przekładnia niewmontowana w jedną z maszyn zespołu, a pośrednicząca między wałami poszczególnych maszyn, podlega ocleniu w/g swej przynależności taryfowej, zgodnie z postanowieniem uwagi do poz. 1099 tar. cel.

Przykłady: zespół silnika elektrycznego i pompy odśrodkowej zmontowany na wspólnej podstawie, przy czym wał silnika jest połączony sprzęgłem z wałem wirnika pompy; zespół prądnicy i turbiny parowej (turbozespół, turbogenerator) zmontowany na wspólnej płycie, przy czym wał turbiny jest połączony z wałem prądnicy za pośrednictwem oddzielnej niewbudowanej w żadną z maszyn przekładni zębatej; przetwornica dwu lub wielotwornikowa składająca się z dwu lub kilku maszyn elektrycznych zmontowanych na wspólnej podstawie, przy czym wały poszczególnych maszyn są połączone za pomocą sprzęgieł; prądnica prądu zmiennego ze wzbudnicą (prądnicą prądu stałego) umieszczoną na wspólnej podstawie z prądnicą główną, przy czym wały obu prądnic są połączone za pomocą sprzęgła.

5) Maszyny i aparaty objęte grupami 67 i 68 taryfy celnej, wyposażone w elektryczne silniki napędowe, podlegają ocleniu w/g właściwych pozycji przewidzianych dla tych maszyn, zaś silniki elektryczne wraz z przynależnymi do nich wyłącznikami, rozrusznikami itp., jako nie nie przewidziane w grupach 67 i 68 taryfy celnej, podlegają ocleniu oddzielnie w/g właściwych pozycji taryfy celnej.

6) Silniki elektryczne pomocnicze (servomotory) oraz transformatory wchodzące w skład aparatów i maszyn elektrycznych objętych grupą 69 tar. cel. (oprócz zespołów elektrycznych nierozłączalnych i rozłączalnych objętych poz. 1099 tar. celnej i uwagą do tej pozycji) podlegają ocleniu łącznie z tymi aparatami i maszynami, o ile taryfa w poszczególnych pozycjach nie postanawia inaczej (patrz uwaga do poz. 1120 tar. cel.).

Przykłady: wyłącznik olejowy ze zmontowanym napędem silnikowym elektrycznym podlega ocleniu łącznie z silnikiem w/g p. 2 p. 1107 tar. cel., pralnica ogrzewana elektrycznie ze zmontowanym silnikiem elektrycznym podlega ocleniu w całości w/g poz. 1114 tar. celnej; prostownik stykowy lub rtęciowy szklany z wbudowanym transformatorem podlega ocleniu w całości w/g poz. 1102 tar. cel.; maszyny do spawania elektrycznego punktowego, rolowego, stykowego oraz maszyny do nagrzewania nitów z wbudowanymi transfomatorami podlegają ocleniu w całości w/g poz. 1103 tar. cel.

7) Instrumenty, aparaty, przyrządy itp. objęte grupą 73 taryfy celnej nawet zelektryfikowane tj. zaopatrzone w pomocnicze silniczki elektryczne (servomotorki), pomocnicze grzejniki elektryczne i oświetlenie elektryczne, podlegają ocleniu w/g właściwych im pozycji z wyposażeniem elektrycznym.

Przykłady: Manometr rejestrujący zaopatrzony w silniczek elektryczny do napędu rejestru podlega cłu w całości w/g poz. 1162 p. 2 lit. b taryfy celnej; oftalmoskopy, cystoskopy zaopatrzone w elektryczne urządzenie oświetlające podlegają ocleniu w całości według poz. 1164 p. 4 tar. celnej; aparaty kinematograficzne zaopatrzone w silniki elektryczne, lampy łukowe lub żarowe podlegają ocleniu w całości według poz. 1168 p. 3 tar. cel.; maszyny do pisania, liczenia, maszyny statystyczne z wbudowanymi silnikami elektrycznymi podlegają ocleniu w całości według właściwych punktów poz. 1169 tar. celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

92

OKÓLNIK T. 3 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 2000/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 177, 817, 995, 1264).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Miał rud żelaznych, spieczony w specjalnych piecach w kawałki, bryły, zwany rudą aglomerowaną, należy clić według poz. 177 p. 1 lit. „a" cyfry rzymskiej odpowiedniej.

Ruda aglomerowana zwykle zawiera powyżej 50% żelaza, natomiast żużle żelazne, nieraz wyglądem zewnętrznym podobne do rud aglomerowanych, zawierają nie więcej niż 40% żelaza i są bardziej stopione, trwardsze i trudniejsze do rozbicia.

2) Papier (bibuła) o wadze 1 m² ca 12—18 g z masy celulozowej nieklejonej, a wskutek tego bardzo porowaty, nadchodzący w rołkach szerokości ca 15 mm, używany jako filtr w gilzach do papierosów (tutkach), należy clić według poz. 817 p. odpow. z zastosowaniem punktu 4 lit. „b" uwagi umieszczonej po poz. 821 taryfy celnej.

Według tejże pozycji i puktu 4 lit. „b" uwagi po poz. 821 powinny być clone rolki szerokości ca 15 mm, otrzymane z dwóch warstw wymienionego wyżej papieru (bibułki), przełożonych cieniutką warstwą waty bawełnianej, przy czym każda warstwa papieru (bibułki) składa się z dwóch arkuszów.

3) Przedmioty kultu religijnego, oprócz osobno wymienionych, należy clić jako wyroby z odnośnych materiałów z uwzględnieniem ich wykończenia.

Na przykład: medalion z wizerunkiem świętych wykonany ze stopów miedzi i posrebrzany należy clić według poz. 995 p. 2 lit .odp. taryfy celnej; takiż medalion wykonany ze srebra należy clić według poz. 1264 p. 4 lit. odpow. taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

93

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L.D. IV. 1880/3/37

z dnia 26 stycznia 1937 r.

w sprawie stosowania pozwoleń przywozu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przy stosowaniu pozwoleń przywozu powstały następujące wątpliwości:

1) czy w przypadkach pośredniego przywozu za kraj inny, w którym świadectwo pochodzenia może być wystawione, należy rozumieć kraj, w którym towar przeładowano lub przechowywano, czy też również i kraj zakupu;

2) czy w przypadku wprowadzenia towaru do wolnego obrotu w tym innym kraju, pochodzenie towaru powinno być stwierdzone przez biegłych, a przy uszlachetnieniu — czy strona powinna przedstawić dwa świadectwa: jedno wystawione w kraju pochodzenia, drugie zaś w kraju uszlachetnienia, analogicznie do § 9 ust. 5 — 7 względnie § 10 okólnika L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 18 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 361) w brzmieniu obecnie obowiązującym;

3) czy na podstawie pozwoleń przywozu, w których wskazano jako kraj pochodzenia kraj macierzysty (metropolię), mogą być odprawiane towary, pochodzące z kolonii lub kraju mandatowego tegoż macierzystego kraju.

Ministerstwo Skarbu celem usunięcia powyższych wątpliwości, wyjaśnia, co następuje:

ad 1). Stosownie do przepisów § 4 ust. 4 rozp. Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 maja 1936 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów, objętych zakazami przywozu (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 281 oraz Dz. Urz. Min. Sk. Nr 12, poz. 378) — świadectwa pochodzenia mogą być wystawiane w kraju, w którym towar był przechowywany lub został przeładowany (ze zmianą dokumentów przewozowych), a nie w kraju zakupu i to, o ile w warunkach pozwolenia nie zastrzeżono, że świadectwo powinno być wystawione w kraju pochodzenia towaru.

ad 2). Stosownie do § 15 ust. b powołanego okólnika L. D. IV. 16979/3/35 — w przypadkach przywozu pośredniego, strona udawadnia pochodzenie towaru dla zastosowania pozwolenia przywozu albo zaświadczeniem, że towar nie został wprowadzony w kraju innym do wolnego obrotu, albo też świadectwem pochodzenia; w razie więc przedstawienia przez stronę jednego z tych dokumentów, Urząd Celny nie sprawdza już pochodzenia towarów ani drogą

ekspertyzy biegłych, ani przy pomocy podwójnych świadectw (przy uszlachetnieniu), chyba, że zachodziłyby podejrzenia ewentualnych nadużyć. Przy stosowaniu natomiast ceł konwencyjnych, przepisy § 9 i 10 powołanego okólnika powinny być przestrzegane.

ad 3). Towary, pochodzące z kolonii krajów mandatowych i krajów, pozostających pod protektoratem jakiegoś państwa, nie mogą być odprawiane na podstawie pozwoleń przywozu, których jako kraj pochodzenia, wskazano kraj macierzysty (metropolię) tych ko onn i krajów i odwrotnie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

94

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 1101/3/37

w sprawie stawek celnych, uzależnionych od przywozu towarów z zagranicy w pewnych okresach czasu, oraz w sprawie odprawy celnej towarów w wyznaczonych przez umowy handlowe urzędach celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1. Przywozowa taryfa celna przewiduje osobne stawki celne na niektóre towary **sprowadzane** z zagranicy w pewnych okresach czasu. Do takich towarów należą np. warzywa i okopowe z grupy 4 (poz. 36, 41 — 46, 48), owoce z grupy 5 (poz. 55, 56), rośliny z grupy 7 (poz. 83 pkt. 1 b), 87 pkt. 1). Również niektóre umowy handlowe, jak np. umowa polsko-hiszpańska z dnia 14 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 273 z 1936 r.), polsko-belgijski układ dodatkowy z dnia 2 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 170 z 1936 r.), polsko-francuski prowizoryczny układ handlowy z dnia 18 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 482 z 1936 r.), ustalają dla pewnych artykułów (warzyw, owoców i kwiatów) zniżone stawki celne w zależności od **sprowadzenia** (przywozu) ich z zagranicy w tym lub innym okresie czasu.

W związku z tym w jednej z Dyrekcyj Ceł powstała wątpliwość, co należy rozumieć pod „sprowadzeniem" towaru: nadanie za granicę do przewozu do polskiego obszaru celnego, przekroczenie granicy celnej, czy też **dokonanie ostatecznej odprawy celnej.**

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w myśl art. 46 ust. 1 prawa celnego o sprowadzeniu towaru z zagranicy stanowi dokonanie ostatecznej odprawy celnej i, co za tym idzie, wejście towaru do wolnego obrotu. Stąd też przy stosowaniu stawek celnych do towarów, o których mowa, obowiązują ogólne zasady, zawarte w art. 46 ust. 6 prawa celnego, w myśl których przywożone towary podlegają stawkom celnym obowiązującym w dniu złożenia zgłoszenia celnego do odprawy ostatecznej, jeżeli należności celne są uiszczane w okresie ustalonym w art. 116 prawa celnego, po upływie zaś tego okresu — stawkom, istniejącym w dniu uiszczenia tych należności.

2. W niektróych umowach handlowych (np. polsko-angielskiej z dnia 27 lutego 1935 r.— Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 380 z 1935 r. — co do towarów objętych poz. 490 p. 2 lit. b, c, d, e taryfy) zastrzeżono, że towar może być **sprowadzony** tylko przez wyznaczone w tych umowach urzędy celne. Postanowienie takie należy rozumieć, że towar powinien być ostatecznie odprawiony w jednym z wyznaczonych w danej umowie urzędów celnych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

95

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 2054/3/37

z dnia 26 stycznia 1937 r.

w sprawie przedstawiania przy odprawach celnych pozwoleń przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z postanowieniami § 36 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego oraz § 2 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 maja 1936 r. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu i t. d. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 281), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Pozwolenia przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu przedstawiane dodatkowo z wnioskiem o zastosowanie ich do przesyłek już zgłoszonych, powinny być w chwili przedstawienia ważne, gdyż tylko w ten sposób strona może zadokumentować, że towar, objęty pozwoleniem przywozu został zgłoszony do odprawy celnej przed upływem terminu ważności pozwolenia. Tak długo bowiem między pozwoleniem przywozu a poszczególną przesyłką nie ma żadnej łączności, jak długo strona nie postawi wniosku o zastosowanie pozwolenia do konkretnej

przesyłki, gdyż w ramach jednego i tego samego pozwolenia może być odprawiona nie jedna przesyłka, odpowiadająca warunkom pozwolenia.

W razie zatem przedstawienia dodatkowo pozwolenia przywozu, nieważnego w chwili prezentacji, urzędy celne nie powinny w zasadzie przyjmować takich pozwoleń, opierając swą decyzję na postanowieniach § 36 ust. 2 przepisów wykonawczych do prawa celnego, które to postanowienia pozostawiają urzędom celnym swobodę w decydowaniu, czy dodatkowo przedstawione dokumenty mają być przyjęte, czy nie.

W następujących jednak przypadkach, urzędy celne mają przyjmować dodatkowo przedstawiane pozwolenia przywozu, które w chwili prezentacji są już przeterminowane, pod warunkiem jednakże, że towary, do których pozwolenia te mają być zastosowane, **zostały zgłoszone do odprawy celnej przed upływem terminu ważności pozwolenia:**

a) gdy strona zgłaszając towar do odprawy celnej, chociaż nie przedstawi pozwolenia przywozu, wskaże już w zgłoszeniu celnym numer pozwolenia, które obowiązuje się dodatkowo przedstawić w ciągu trzech tygodni, licząc od daty upływu terminu ważności pozwolenia; oczywiście przyjęcie należności celnych nie może nastąpić przed przedstawieniem pozwolenia, a przy częściowych odprawach odpisu pozwolenia.

b) w razie zgłoszenia towaru do odprawy celnej ostatecznej w granicznym urzędzie celnym i przekazania go następnie do pobrania należności celnych do urzędu celnego, w którym znajduje się pozwolenie przywozu — gdy strona w zgłoszeniu celnym wskaże numer pozwolenia i nazwę urzędu celnego, w którym ono znajduje się; w tych przypadkach urząd celny odbiorczy może, na umotywowany i ostemplowany wniosek strony, zatrzymać dane pozwolenie przez okres czasu nie dłuższy, jak trzy tygodnie, licząc od daty upływu terminu ważności pozwolenia; gdyby przesyłka w tym terminie nie nadeszła do urzędu celnego odbiorczego, duplikat pozwolenia należy odesłać, przedstawionego zaś pozwolenia przyjąć nie należy.

c) przy przesyłkach pocztowych odprawianych bez udziału stron, — gdy przedstawienie przeterminowanego pozwolenia jest spowodowane tym, że strona nie dowiedziała się na czas o nadejściu przesyłki i nie mogła przedstawić pozwolenia przed upływem terminu jego ważności; w tym przypadku urząd celny może przyjąć przeterminowane pozwolenie, jeżeli strona przedstawi je w ciągu 3 tygodni, licząc od daty upływu ważności pozwolenia.

Jednocześnie uchyla się okólnik L. D. IV. 25203/3/36 z dnia 10 listopada 1936 r. w sprawie przedkładania pozwoleń przewozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 31, poz. 928).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

96

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1937 r.

L. D. V. 50301/5/36

w sprawie sprzedaży znaków stemplowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), wszystkich Urzędów Opłat Stemplowych oraz tych Urzędów Skarbowych, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych.

I. W myśl § 24 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych, w brzmieniu § 1 p. 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 103 poz. 797), znaki stemplowe sprzedają — prócz organów urzędowych, wymienionych w powołanym § 24 — dystrybutorzy t. j. „osoby fizyczne i prawne, którym urząd skarbowy udzielił zezwolenia na sprzedaż znaków stemplowych".

Ministerstwo Skarbu poleca urzędom skarbowym, aby spośród osób **prawnych** udzielały zezwolenia na sprzedaż znaków stemplowych tylko tym osobom, których statut przewiduje prowadzenie **handlu** jako zadanie główne (np. spółdzielniom spożywców, kółkom rolniczym). Nie należy więc udzielać zezwolenia takiego zrzeszeniom, do których zadań istotnych nie należy handel np. stowarzyszeniom filantropijnym, stowarzyszeniom urzędników. O ile obecnie sprzedają znaki stemplowe osoby prawne, do których zadań głównych nie należy handel, to urząd skarbowy ma niezwłocznie dokonać wypowiedzenia (§ 27 punkt „d" rozporządzenia wykonawczego, w brzmieniu powołanego rozporządzenia z 1933 r.).

Nie jest dopuszczalne obejście powyższego zarządzenia tą drogą, że osoba **fizyczna** zostaje ustanowiona dystrybutorem i swój dochód z prowizji przekazuje osobie prawnej. Także więc w razie stwierdzenia takiej struktury należy dokonać wypowiedzenia.

II. W kwestii, czy poza przewidzianą w § 24 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych sprzedażą znaków stemplowych przez urzędy: skarbowe, urzędy opłat stemplowych, pocztowe i celne ma się odbywać sprzedaż znaków stemplowych **w lokalach urzędów państwowych**, należy stosować zasady następujące:

Może być mowa jedynie o sprzedaży znaczków stemplowych, a nie mają być sprzedawane w lokalach urzędowych blankiety wekslowe.

Normalną formą sprzedaży znaczków stemplowych w lokalach urzędowych jest przewidziana w § 8 ust. 4 „Przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych" (za-

łącznik do Nr 9 Dz. Urz. Min. Skarbu z 1935 r.), który głosi: „Władzom wymiarowym mogą być udzielane zaliczki w znaczkach w granicach norm ustalanych przez właściwe władze centralne w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu. Za sumy uzyskane ze sprzedaży znaczków władze zakupują odpowiednią ilość znaczków w kasach urzędów skarbowych i w ten sposób uzupełniają swoje zapasy w znaczkach do wysokości ustalonych norm zaliczek. Wysokość zaliczki winna być zapisana na właściwym koncie księgi pieniężnej z podaniem daty i numeru zarządzenia". (Tego przedmiotu dotyczy nadto § 35, ust. 3—5 Przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych).

Wyrażenie „władze wymiarowe", użyte na początku tekstu tylko co przytoczonego, oznacza (w związku ze znaczkami stemplowym) wszelkie urzędy państwowe, gdyż w myśl art. 152 i 161 (ust. 2) ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) każdy urząd państwowy orzeka, jako instancja pierwsza, — o należności i wysokości opłaty od podania wniesionego do danego urzędu bądź od świadectwa wydanego przez dany urząd. Nadto każdy urząd państwowy jest władzą wymiarową pierwszej instancji co do opłaty stemplowej od pisma, stwierdzającego umowę, zawartą przez dany urząd bez udziału notariusza lub sądu (art. 32 ustawy o opłatach stemplowych oraz §§ 3—6 instrukcji z dnia 21 grudnia 1932 r. (Monitor Polski z 1933 r. Nr 21).

Forma sprzedaży, o której mowa, nie jest wymieniona w powołanym wyżej § 24 rozporządzenia wykonawczego i różni się zwłaszcza od przewidzianej w tym paragrafie sprzedaży przez dystrybutorów, gdyż oczywiście sprzedaż unormowana w § 8 Przepisów rachunkowo-kasowych nie jest połączona z wypłatą prowizji, przewidzianej w § 26 rozporządzenia wykonawczego.

Nasuwa się więc jeszcze pytanie, czy jest dopuszczalne zorganizowanie sprzedaży znaczków steplowych w lokalu urzędu państwowego nie w formie sprzedaży **dystrybutorowi.** W tej mierze Ministerstwo Skarbu zarządza, że ustanowienie dystrybutora celem sprzedaży znaczków stemplowych w lokalu urzędowym może nastąpić tylko wówczas, jeśli prośba o zezwolenie na sprzedaż znaczków stemplowych w lokalu urzędowym została poparta przez przełożonego danego urzędu i tylko w razie umotywowania takiej opinii przełożonego urzędu okolicznościami faktycznymi, z których wynika: a) że w ogóle sprzedaż znaczków stemplowych w danym lokalu urzędowym jest pożądana, b) że sprzedaż przez dystrybutora będzie pożyteczniejsza niż sprzedaż przewidziana w § 8 Przepisów rachunkowo-kasowych.

Przy rozważaniach w kwestii sprzedaży znaczków stemplowych w lokalu urzędowym (punkt „a" ustępu poprzedniego) może być decydującym tylko jedno kryterium: jak najdalej idące ułatwienie publiczności zaopatrywania się w znaczki stemplowe. W tej mierze ma znaczenie, że często interesant przynosi do urzędu podanie nieostemplowane i dopiero w biurze podawczym lub od urzędnika referendarskiego, któremu sprawę przedstawia, dowiaduje się o należności i wysokości opłaty stemplowej od podania, ewentualnie też od świadectwa: chodzi więc o to aby interesant nie musiał tracić czasu na zakupno znaczka stemplowego w miejscu sprzedaży, znajdującym się poza urzędem, w miejscu nieraz bardzo odległym od urzędu. Tymi rozważaniami oraz wskazanymi w ustępie poprzednim pod „b" należy kierować się w szczególności też w kwestii, czy ma być ustanowiony dystrybutor celem sprzedaży znaczków stemplowych w lokalu **urzędu skarbowego** (urzędu opłat stemplowych) mimo że znaczki sprzedaje kasa tegoż urzędu (§§ 35 i 36 Przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych); sprzedaż w urzędzie skarbowym ale poza lokalem kasy może być potrzebna np. jeśli nie wszystkie oddziały urzędu skarbowego mieszczą się w tym samym budynku lub jeśli poszczególne oddziały są porozmieszczane wprawdzie w tym samym budynku, ale nie w zwartej przestrzeni — w szczególności też gdy znaczniejsza odległość dzieli funkcjonariusza, wymierzającego opłaty stemplowe (art. 23 p. „b" u.o. s.) od kasy urzędu skarbowego.

Rzecz jasna, że dystrybutorem nie może być funkcjonariusz danego urzędu; sprzedaż bowiem przez funkcjonariusza może się odbywać tylko w formie wskazanej w § 8 Przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych, a w urzędach skarbowych — w formie wskazanej w § 36 Przepisów rachunkowo-kasowych dla urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu przesyła jednocześnie odpis niniejszego okólnika wszystkim Ministerstwom z prośbą o zarządzenie, aby każdy urząd, w którego lokalu sprzedaje znaczki stemplowe dystrybutor, oznajmił właściwemu urzędowi skarbowemu (bądź urzędowi opłat stemplowych) do końca marca 1937 r., czy zamierza przejść na formę sprzedaży, przewidzianą w § 8 Przepisów rachunkowo-kasowych czy też — i z jakich powodów — uważa za wskazaną sprzedaż przez dystrybutora (nie będącego funkjonariuszem danego urzędu). Każdy urząd skarbowy ma stwierdzić z początkiem kwietnia 1937 r., czy w jego okręgu istnieją dystrybutorzy sprzedający znaczki stemplowe w lokalach urzędowych oraz czy dany urząd nadesłał opinię, o której mowa w zdaniu poprzednim; w braku opinii urząd skarbowy zwróci się do danego urzędu, z powołaniem się na okólnik niniejszy, z prośbą o nadesłanie opinii w określonym terminie, a w razie bezskutecznego upływu tego terminu — przedstawi sprawę izbie skarbowej. Każdy urząd skarbowy, w któreko lokalu sprzedaje znaczki templowe dystrybutor ma zaraz po otrzymaniu niniejszego okólnika powziąć decyzję (o której mowa w dwóch ustępach poprzednich), czy ta sprzedaż

przez dystrybutora ma być utrzymana, a w razie wyniku negatywnego dokonać niezwłocznie wypowiedzenia.

Ustęp poprzedni oczywiście nie dotyczy przypadków, wymienionych w dziale 1 niniejszego okólnika. W razie stwierdzenia, że w lokalu urzędowym sprzedaje znaczki stemplowe osoba prawna, do której głównych zadań statutowych nie należy handel, lub podstawiona przez nią osoba fizyczna, urząd skarbowy ma niezwłocznie — bez korespondencji z przełożonym danego urzędu — dokonać wypowiedzenia.

W razie ustalenia na podstawie kryteriów wyżej wskazanych, że jest stosowne utrzymanie w lokalu urzędowym działającego obecnie dystrybutora, należy oznajmić dystrybutorowi — o ile to jeszcze nie nastąpiło — że ma prawo sprzedawać jedynie znaczki stemplowe, a na wypadek, że sprzedaje obecnie również blankiety wekslowe wyznaczyć mu krótki termin, w którym posiadane blankiety wekslowe może w kasie urzędu skarbowego wymienić na znaczki stemplowe.

Dworce kolejowe, autobusowe i lotnicze oraz urzędy pocztowe nie są lokalami urzędowymi w rozumieniu niniejszego okólnika; do nich więc ustęp II tego okólnika nie ma zastosowania.

Podsekretarz Stanu:
(—) *F. Świtalski.*

97

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1937 r.

L. D. V. 14638/1/36

w przedmiocie pełnomocnictw w sprawach, których dotyczy ordynacja podatkowa.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego, wszystkich Urzędów Skarbowych i wszystkich urzędów Opłat Stemplowych.

W myśl art. 50 ordynacji podatkowej (który na mocy art. 213 ma zastosowanie również do opłat stemplowych oraz do podatków: spadkowego i od darowizn) płatnik może wobec władzy skarbowej działać bądź osobiście, bądź przez pełnomocnika, legitymującego się pełnomocnictwem pisemnym; władza skarbowa może żądać **uwierzytelnienia** podpisu na pełnomocnictwie z wyjątkiem przypadków, gdy pełnomocnikiem jest adwokat.

Ministerstwo Skarbu poleca władzom skarbowym, aby w zasadzie żądały uwierzytelnienia podpisu na pełnomocnictwie, przedstawionym przez osobę nie będącą adwokatem, która kiedykolwiek była **funkcjonariuszem państwowym lub samorządowym** (na mocy stosunku publiczno-prawnego lub umownego).

Nie należy żądać uwierzytelnienia, gdy osoba, wymieniona w ustępie poprzednim: 1) jest aplikantem adwokackim (art. 99 i nast. prawa o ustroju adwokatury z dnia 7 października 1932 r. Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 733) i przedstawia: a) pełnomocnictwo, którym płatnik upoważnia do działania adwokata, będącego patronem danego aplikanta, b) pismo, którym patron upoważnia aplikanta do działania w tej **właśnie sprawie poszczególnej,** w której aplikant występuje wobec władzy skarbowej (art. 107 prawa o ustroju adwokatury) lub 2) na obszarze b. dzielnicy austriackiej jest upoważniona do prowadzenia „agencji publicznej" (dekret kancelarii nadwornej z dn. 16 kwietnia 1833 r. Zb. ust. pol. Nr 59, oraz art. 17 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o biurach pisania podań (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 269) lub 3) na obszarze b. dzielnicy pruskiej jest upoważniona „do prowadzenia cudzych spraw" (§ 35 ust. 3 niemieckiej ustawy przemysłowej Dz. Pr. Rzeszy z 1900 r. str. 871 oraz art. 17 ustawy z 1933 r. powołanej pod 2).

Kwestia uwierzytelnienia podpisu na pełnomoctnictwie oczywiście nie jest aktualna wówczas, gdy danej osobie nie wolno prowadzić spraw cudzych nawet na podstawie pełnomocnictwa. W tej mierze postanawia art. 10 powołanej ustawy o biurach pisania podań, że podlega karze „kto, nie będąc do tego upoważniony przez prawo, wykonywa **zawód,** polegający na... prowadzeniu cudzych spraw w... urzędach". Jeśli więc władzy skarbowej zostało złożone pełnomocnictwo, udzielone przez płatnika osobie, która zajmuje się zawodowo (zarobkowo) prowadzeniem cudzych spraw w urzędach, **nie mając do tego prawa,** to władza skarbowa powinna nie dopuścić tej osoby do działania imieniem mocodawcy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

98

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 stycznia 1936 r.

L. D. VI. 11154/4/36

w sprawie współczynnika rozszerzalności spirytusu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych i Rejonów Kontroli Skarbowej.

Nawiązując do okólnika z dnia 7 listopada 1927 r. L. D. VI. 21897/2/27 punkt 2 ust. 7 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33 — 34 poz. 358 z 1927 r.) Ministerstwo Skarbu poleca w związku z wprowadzeniem nowych tablic alkoholometrycznych stosować do obliczania objętości spirytusu w odbieralniku w odniesieniu do temperatury odpędu współczynnik rozszerzalności spirytusu dla mocy 85° do 100° 0,001 na 1°C, a nie jak dotychczas 0,0012 na 1° R. —

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

99

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 stycznia 1937 r.

L. D. VI. 488/2/37

w sprawie zniesienia zezwoleń na częściowe napełnianie ziemniakami parników w gorzelniach rolniczych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Ministerstwo Skarbu uchyla okólnik z dnia 16 sierpnia 1935 r. L. D. VI. 8912/2/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 23, poz. 538) zmieniony okólnikiem z dnia 27 stycznia 1936 r. L. D. VI. 13125/2/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 4, poz. 142) w sprawie wydawania zezwoleń na częściowe napełnianie parników ziemniakami, wyjaśniając, że w przypadkach częściowego napełniania ziemniakami parników w gorzelniach rolniczych wystarczy zamieszczenie o tym odpowiedniej wzmianki w zgłoszeniach o zamierzonej produkcji spirytusu, składanych stosownie do postanowień § 66 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 746) i zatwierdzanych przez kierowników rejonów Kontroli Skarbowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

K o m u n i k a t

w sprawie zmian w urzędach i ekspozyturach urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, iż z dniem 1 marca 1937 r. będą przeprowadzone następujące zmiany w urzędach i ekspozyturach urzędów skarbowych przy załatwianiu agend katastralnych, a mianowicie:

I. znosi się istniejące:

1. w Bieczu ekspozyturę urzędu skarbowego w Gorlicach,
2. w Kalwarii ekspozyturę urzędu skarbowego w Wadowicach,
3. w Krzeszowicach ekspozyturę urzędu skarbowego w Chrzanowie,
4. w Liszkach ekspozyturę urzędu skarbowego w Krakowie,
5. w Wiśniczu ekspozyturę urzędu skarbowego w Bochni,
6. w Radłowie i Wojniczu ekspozyturę urzędu skarbowego w Brzesku,

a ich agendy przekazuje się właściwym urzędom skarbowym;

7. w Pilźnie ekspozyturę urzędu skarbowego w Ropczycach a jej agendy przekazuje się o ile chodzi o gminy podległe Sądowi Grodzkiemu w Brzostku — urzędowi skarbowemu w Jaśle, o ile zaś chodzi o gminy podległe Sądowi Grodzkiemu w Pilźnie — istniejącej w Dębicy ekspozyturze urzędu skarbowego w Ropczycach;

8. w Starym Sączu ekspozyturę urzędu skarbowego w Nowym Sączu a jej agendy przekazuje się urzędowi skarbowemu w Nowym Sączu z wyjątkiem spraw katastralnych dotyczących gmin wiejskich: Krynica — Wieś i Muszyna oraz gromad Krzyżówka, Łosie i Roztoka Wielka gminy Łabowa, gromad Wierchomla Mała, Wierchomla Wielka i Zubrzyk gminy Piwniczna oraz gromad Mochnaczka Niżna, Mochnaczka Wyżna, Muszyna i Tylicz gminy Tylicz dla których tworzy się w Muszynie ekspozyturę urzędu skarbowego w Nowym Sączu;

II. wyłącza się:

1. z urzędu skarbowego w Grybowie sprawy katastralne dotyczące gminy wiejskiej Ciężkowice i przydziela się je do istniejącej w Tuchowie ekspozytury urzędu skarbowego w Tarnowie;

2. z urzędu skarbowego w Myślenicach wyłącza się sprawy katastralne gromad Czechówka, Siepraw, Zakliczyn i Stojowice gminy Siepraw i przydziela się je do ekspozytury urzędu skarbowego w Wieliczce;

3. z urzędu skarbowego w Nowym Targu wyłącza się sprawy katastralne dotyczące gminy miejskiej Zakopane oraz gmin wiejskich: Bukowina, Kościelisko i Poronin i przekazuje się je urzędowi skarbowemu w Zakopanem.

Komunikat
w sprawie wykazu kont czekowych w P. K. O.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości następujący wykaz kont czekowych w P. K O. izb skarbowych oraz kas urzędów skarbowych (opłat stemplowych) według stanu z dnia 15 stycznia 1937 r.

	Nr konta	Typ kasy
Centralna Księgowość Min. Skarbu	30400	—

I. Izba Skarbowa w Białymstoku		38455	—
1.	Kasa Urzędu Skarb. w Augustowie	38262	A
2.	„ 1-go „ „ w Białymstoku	38263	A
3.	„ 2-go „ „ „	38307	B
4.	„ 3-go „ „ „	38308	B
5.	„ „ „ w Bielsku Podlaskim	38264	A
6.	„ „ „ w Grajewie	38265	A
7.	„ 1-go „ „ w Grodnie	38305	A
8.	„ 2-go „ „ „	38309	B
9.	„ „ „ w Łomży	38267	A
10.	„ „ „ w Ostrołęce	38268	A
11.	„ „ „ w Ostrowie Mazow.	38269	A
12.	„ „ „ w Siemiatyczach	38355	A
13.	„ „ „ w Sokółce	38271	A
14.	„ „ „ w Suwałkach	38272	A
15.	„ „ „ w Wołkowysku	38306	A
16,	„ „ „ w Wysokiem Mazow.	38273	A

II. Izba Skarbowa w Brześciu n/B.		38460	—
1.	Kasa 1-go Urzędu Skarb. w Brześciu n/B.	38287	A
2.	„ 2-go „ „ „	38310	B
3.	„ „ „ w Drohiczynie	38288	A
4.	„ „ „ w Kamieniu Koszyr.	38291	A
5.	„ „ „ w Kobryniu	38292	A
6.	„ „ „ w Kossowie (polesk.)	38293	A
7.	„ „ „ w Łunińcu	38295	A
8.	„ „ „ w Pińsku	38298	A
9.	„ „ „ w Prużanach	38299	A
10.	„ „ „ w Stolinie	38337	A

III. Izba Skarbowa w Grudziądzu		204900	—
1.	Kasa Urzędu Skarb. w Brodnicy	202504	A
2.	„ „ „ w Chełmnie	202513	A
3.	„ „ „ w Chełmży	202508	A
4.	„ „ „ w Chojnicach	202522	A
5.	„ „ „ w Działdowie	202525	A
6.	„ „ „ w Gdyni	202529	A
7.	„ 1-go „ „ w Grudziądzu	202539	A
8.	„ 2-go „ „ „	202560	—
9.	„ „ „ w Kartuzach	202580	A
10.	„ „ „ w Kościerzynie	202581	A
11.	„ „ „ w Nowem Mieście	202613	A
12.	„ „ „ w Sępolnie	202617	A
13.	„ „ „ w Starogardzie	202619	A
14.	„ „ „ w Święciu	202628	A
15.	„ „ „ w Tczewie	202630	A
16.	„ „ „ w Toruniu	202647	A
17.	„ „ „ w Tucholi	202653	A
18.	„ „ „ w Wąbrzeźnie	202655	A
19.	„ „ „ w Wejherowie	202665	A

IV. Izba Skarbowa w Kielcach		38465	—
1.	Kasa Urzędu Skarb. w Będzinie	38226	A
2.	„ „ „ w Busku (kieleckim)	38227	A
3.	„ 1-go „ „ w Częstochowie	38229	A
4.	„ 2-go „ „ „	38002	B
5.	„ 3-go „ „ „	38003	—
6.	„ „ „ w Dąbrowie Górniczej	38342	B
7.	„ „ „ w Jędrzejowie	38230	A
8.	„ „ „ w Kielcach	38231	A
9.	„ „ „ w Końskich	38232	A
10.	„ „ „ w Kozienicach	38233	A
11.	„ „ „ w Miechowie	38234	A
12.	„ „ „ w Olkuszu	38235	A
13.	„ „ „ w Opatowie (kieleckim)	38236	A
14.	„ „ „ w Opocznie	38237	A
15.	„ „ „ w Pińczowie	38238	A
16.	„ 1-go „ „ w Radomiu	38239	A
17.	„ 2-go „ „ „	38004	B
18.	„ „ „ w Sandomierzu	38240	A
19.	„ 1-go „ „ w Sosnowcu	38284	A
20.	„ 2-go „ „ w Sosnowcu	38358	A
21.	„ „ „ w Wierzbniku	38241	A
22.	„ „ „ we Włoszczowej	38242	A
23.	„ „ „ w Zawierciu	38228	A

V. Izba Skarbowa w Krakowie		438800	—
1.	Kasa Urzędu Skarb. w Białej	402101	A
2.	„ „ „ w Bochni	402102	A
3.	„ „ „ w Brzesku	402103	A
4.	„ „ „ w Chrzanowie	402104	A
5.	„ „ „ w Dąbrowie (k/Tarn.)	402106	A
6.	Kasa Urzędu Skarb. w Gorlicach	402108	A
7.	„ „ „ w Jaśle	402110	A
8.	„ 1-go „ „ w Krakowie	402112	A
9.	„ 2-go „ „ „	402113	B
10.	„ 3-go „ „ „	402122	B
11.	„ 4-go „ „ „	402128	B
12.	„ 5-go „ „ „	402107	B
13.	„ 6-go „ „ „	402109	B
14.	„ „ Opłat Stempl. w Krakowie	402111	B
15.	„ „ Skarb. w Limanowej	402114	A
16.	„ „ „ w Mielcu	402116	A
17.	„ „ „ w Myślenicach	402117	A
18.	„ „ „ w Nowym Sączu	402118	A
19.	„ „ „ w Nowym Targu	402119	A
20.	„ Ekspozytury Urzędu Skarb. w Oświęcimiu	402105	B
21.	„ Urzędu Skarb. w Ropczycach	402123	A
22.	„ „ „ w Tarnowie	402124	A
23.	„ „ „ w Wadowicach	402125	A
24.	„ „ „ w Żywcu	402127	A
25.	„ „ „ w Zakopanem	402126	A

VI. Izba Skarbowa w Lublinie		38470	—
1.	Kasa Urzędu Skarb. w Białej Podlaskiej	38243	A
2.	„ „ „ w Biłgoraju	38244	A
3.	„ „ „ w Chełmie (lubelskim)	38245	A
4.	„ „ „ w Garwolinie	38246	A
5.	„ „ „ w Hrubieszowie	38247	A
6.	„ „ „ w Janowie Lubelskim	38248	A

	Nr konta	Typ kasy
7. Kasa Urzędu Skarb. w Krasnymstawie	38250	A
8. „ „ „ w Lubartowie	38251	A
9. „ 1-go „ „ w Lublinie	38252	A
10. „ 2-go „ „ „	38044	B
11. „ 3-go „ „ „	38045	B
12. „ „ Opłat. Stempl. w Lublinie	38050	—
13. „ „ Skarb. w Łukowie	38253	A
14. „ „ „ w Puławach	38254	A
15. „ „ „ w Radzyniu (podlaskim)	38255	A
16. „ „ „ w Siedlcach	38256	A
17. „ „ „ w Sokołowie	38257	A
18. „ „ „ w Tomaszowie	38258	A
19. „ „ „ w Węgrowie	38259	A
20. „ „ „ we Włodawie	38260	A
21. „ „ „ w Zamościu	38261	A

VII. Izba Skarbowa we Lwowie	502000	—

1. Kasa Urzędu Skarb. w Borszczowie	502101	A
2. „ „ „ w Borysławiu	502005	A
3. „ „ „ w Bóbrce	502001	A
4. „ „ „ w Brodach	502102	A
5. „ „ „ w Brzeżanach	502103	A
6. „ „ „ w Brzozowie	502002	A
7. „ „ „ w Buczaczu	502104	A
8. „ „ „ w Czortkowie	502105	A
9. „ „ „ w Dobromilu	502003	A
10. „ „ „ w Drohobyczu	502004	A
11. „ „ „ w Gródku Jagiellońskim	502006	A
12. „ „ „ w Jarosławiu	502007	A
13. „ „ „ w Jaworowie	502008	A
14. „ „ „ w Kamionce Strum.	502109	A
15. „ „ „ w Kolbuszowej	502009	A
16. „ „ „ w Kopyczyńcach	502111	A
17. „ „ „ w Krośnie	502010	A
18. „ „ „ w Lesku	502011	A
19. „ „ „ w Lubaczowie	502012	A
20. „ 1-go „ „ we Lwowie	502013	A
21. „ 2-go „ „ „	502014	B
22. „ 3-go „ „ „	502015	B
23. „ 4-go „ „ „	502016	B
24. „ 5-go „ „ „	502017	B
25. „ 6-go „ „ „	502018	B
26. „ 7-go „ „ „	502019	B
27. „ 8-go „ „ „	502020	B
28. „ 9-go „ „ „	502021	B
29. „ „ Opłat Stempl. we Lwowie	502022	B
30. „ „ Skarb. w Łańcucie	502023	A
31. „ „ „ w Mościskach	502024	A
32. „ „ „ w Nisku	502025	A
33. „ „ „ w Podhajcach	502114	A
34. „ 1-go „ „ w Przemyślu	502026	A
35. „ 2-go „ „ „	502027	B
36. „ „ „ w Przemyślanach	502115	A
37. „ „ „ w Przeworsku	502028	A
38. „ „ „ w Radziechowie	502116	A
39. „ „ „ w Rawie Ruskiej	502029	A
40. „ „ „ w Rudkach	502030	A
41. „ „ „ w Rzeszowie	502031	A
42. „ „ „ w Samborze	502032	A
43. „ „ „ w Sanoku	502033	A
44. „ „ „ w Skałacie	502118	A
45. Kasa Urzędu Skarb. w Sokalu	502034	A
46. „ „ „ w Tarnobrzegu	502035	A
47. „ „ „ w Tarnopolu	502123	A
48. „ „ „ w Trembowli	502125	A
49. „ „ „ w Turce n/Str.	502036	A
50. „ „ „ w Zaleszczykach	502126	A
51. „ „ „ w Zbarażu	502127	A
52. „ „ „ w Zborowie	502128	A
53. „ „ „ w Złoczowie	502129	A
54. „ „ „ w Żółkwi	502037	A

VIII. Izba Skarbowa w Łodzi	601000	—

1. Kasa Urzędu Skarb. w Brzezinach (k. Łodzi)	601016	A
2. „ 1-go „ „ w Kaliszu	601017	A
3. „ 2-go „ „ „	601018	B
4. „ „ „ w Kole	601019	A
5. „ „ „ w Koninie	601020	A
6. „ „ „ w Łasku	601021	A
7. „ „ „ w Łęczycy	601022	A
8. „ 1-go „ „ w Łodzi	601001	A
9. „ 2-go „ „ „	601002	B
10. „ 3-go „ „ „	601003	B
11. „ 4-go „ „ „	601004	B
12. „ 5-go „ „ „	601005	A
13. „ 6-go „ „ „	601006	B
14. „ 7-go „ „ „	601007	B
15. „ 8-go „ „ „	601008	B
16. „ 9-go „ „ „	601009	B
17. „ 10-go „ „ „	601010	B
18. „ 11-go „ „ „	601011	B
19. „ 12-go „ „ „	601012	B
20. „ 13-go „ „ „	601013	B
21. „ 14-go „ „ „	601014	B
22. Kasa Urzędu Opłat Stempl. w Łodzi	601015	B
23. „ 1-go Urzędu Skarb. w Piotrkowie	601023	A
24. „ 2-go „ „ „	601024	B
25. „ „ „ w Pabjanicach	601025	A
26. „ „ „ w Radomsku	601026	A
27. „ „ „ w Sieradzu	601027	A
28. „ „ „ w Słupcy	601028	A
29. „ „ „ w Tomaszowie Mazow.	601029	A
30. „ „ „ w Turku	601030	A
31. „ „ „ w Wieluniu	601033	A
32. „ „ „ w Zduńskiej Woli	601031	A
33. „ „ „ w Zgierzu	601032	A

IX. Izba Skarbowa w Łucku	502200	—

1. Kasa Urzędu Skarb. w Dubnie	502201	A
2. „ „ „ w Horohowie	502202	A
3. „ „ „ w Kostopolu	502203	A
4. „ „ „ w Kowlu	502204	A
5. „ „ „ w Krzemieńcu	502205	A
6. „ „ „ w Lubomli	502206	A
7. „ 1-go „ „ w Łucku	502207	A
8. „ 2-go „ „ „	502208	B
9. „ 1-go „ „ w Równem	502209	A
10. „ 2-go „ „ „	502210	B
11. „ 3-go „ „ „	502211	—
12. „ „ „ w Sarnach	502212	A

	Nr konta	Typ kasy
13. Kasa Urzędu Skarb. we Włodzimierzu	502213	A
14. „ „ „ w Zdołbunowie	502214	A

X. Izba Skarbowa w Nowogródku — —

	Nr konta	Typ kasy
1. Kasa Urzędu Skarb. w Baranowiczach	38285	A
2. „ „ „ w Lidzie	38294	A
3. „ „ „ w Nieświeżu	38296	A
4. „ „ „ w Nowogródku	38297	A
5. „ „ „ w Słonimie	38301	A
6. „ „ „ w Stołpcach	38302	A
7. „ „ „ w Szczuczynie	38339	A
8. „ „ „ w Wołożynie	38304	A

XI. Izba Skarbowa w Poznaniu 204500 —

	Nr konta	Typ kasy
1. Kasa 1-go Urzędu Skarb. w Bydgoszczy	200963	A
2. „ 2-go „ „ „	201703	B
3. „ 3-go „ „ „	201207	B
4. „ 4-go „ „ „	201746	B
5. „ „ „ w Chodzieży	201166	A
6. „ „ „ w Czarnkowie	200969	A
7. „ „ „ w Gnieźnie	201168	A
8. „ „ „ w Gostyniu	201095	A
9. „ „ „ w Inowrocławiu	200962	A
10. „ „ „ w Jarocinie	201292	A
11. „ „ „ w Kępnie	202686	A
12. „ „ „ w Kościanie	201135	A
13. „ „ „ w Krotoszynie	202283	A
14. „ „ „ w Lesznie	200897	A
15. „ „ w Międzychodzie	201321	A
16. „ „ w Mogilnie	200922	A
17. „ „ w Nakle	200506	A
18. „ „ w Nowym Tomyślu	201059	A
19. „ „ w Obornikach	202015	A
20. „ „ w Ostrowie (pozn.)	200986	A
21. „ 1-go „ w Poznaniu	201080	A
22. „ 2-go „ „	201481	B
23. „ 3-go „ „	201483	B
24. „ 4-go „ „	201497	B
25. „ 5-go „ „	201220	B
26. „ 6-go „ „	201231	B
27. „ 7-go „ „	201739	B
28. „ Urzędu Skarb. w Rawiczu	201176	A
29. „ „ „ w Śremie	200545	A
30. „ „ „ w Środzie	200967	A
31. „ „ „ w Szamotułach	201036	A
32. „ „ „ w Szubinie	201248	A
33. „ „ „ w Wągrowcu	200892	A
34. „ „ „ w Wolsztynie	201009	A
35. „ „ „ we Wrześni	201354	A
36. „ „ w Wyrzysku	200958	A
37. „ „ „ w Żninie	201906	A

XII. Izba Skarbowa w Stanisławowie 502100 —

	Nr konta	Typ kasy
1. Kasa Urzędu Skarb. w Dolinie	502106	A
2. „ „ „ w Horodence	502107	A
3. „ „ „ w Kałuszu	502108	A
4. „ „ „ w Kołomyii	502110	A
5. „ „ „ w Kosowie (k. Kołom.)	502112	A
6. „ „ „ w Nadwórnej	502113	A
7. Kasa Urzędu Skarb. w Rohatynie	502117	A
8. „ 1-go „ „ w Stanisławowie	502119	A
9. „ 2-go „ „ „	502120	B
10. „ „ „ w Stryju	502121	A
11. „ „ „ w Śniatynie	502122	A
12. „ „ „ w Tłumaczu	502124	A
13. „ „ „ w Żydaczowie	502130	A

XIII. Izba Skarbowa Okręgowa w Warszawie 38444 —

	Nr konta	Typ kasy
1. Kasa Urzędu Skarb. w Aleksandrowie (kuj.)	38323	A
2. „ „ „ w Ciechanowie	38191	A
3. „ „ „ w Gostyninie	38192	A
3. „ „ „ w Grodzisku (mazow.)	38193	A
5. „ „ „ w Grójcu	38194	A
6. „ „ „ w Kutnie	38195	A
7. „ „ „ w Lipnie	38196	A
8. „ „ „ w Łowiczu	38197	A
9. „ „ „ w Makowie (mazow.)	38198	A
10. „ „ „ w Mińsku Mazow.	38199	A
11. „ „ „ w Mławie	38200	A
12. „ „ „ w Otwocku	38351	B
13. „ „ „ w Płocku	38201	A
14. „ „ „ w Płońsku	38202	A
15. „ „ „ w Przasnyszu	38203	A
16. „ „ „ w Pułtusku	38204	A
17. „ „ „ w Radzyminie	38205	A
18. „ „ „ w Rawie Mazow.	38206	A
19. „ „ „ w Rypinie	38207	A
20. „ „ „ w Sierpcu	38208	A
21. „ „ „ w Skierniewicach	38209	A
22. „ „ „ w Sochaczewie	38210	A
23. „ 1-go „ Warszawa-Powiat	38211	A
24. „ 2-go „ „ „ „	38349	B
25. „ 3-go „ „ „ „	38353	B
26. „ 1-go „ „ we Włocławku	38212	A
27. „ 2-go „ „ „	38350	B
28. „ „ „ w Żyrardowie	38354	B

XIV. Izba Skarbowa Grodzka w Warszawie 38450 —

	Nr konta	Typ kasy
1. Kasa 1-go Urzędu Skarb. w Warszawie	38401	A
2. „ 2-go „ „ „	38402	B
3. „ 3-go „ „ „	38434	B
4. „ 4-go „ „ „	38404	B
5. „ 5-go „ „ „	38405	B
6. „ 6-go „ „ „	38406	B
7. „ 7-go „ „ „	38407	B
8. „ 8-go „ „ „	38408	B
9. „ 9-go „ „ „	38409	B
10. „ 10-go „ „ „	38410	B
11. „ 11-go „ „ „	38411	B
12. „ 12-go „ „ „	38412	B
13. „ 13-go „ „ „	38413	B
14. „ 14-go „ „ „	38414	B
15. „ 15-go „ „ „	38415	B
16. „ 16-go „ „ „	38416	B
17. „ 17-go „ „ „	38417	B
18. „ 18-go „ „ „	38418	B
19. „ 19-go „ „ „	38419	B
20. „ 20-go „ „ „	38420	B
21. „ 21-go „ „ „	38421	B

		Nr konta	Typ kasy
22.	„ 22-go Kasa Urzędu Skarb.	38422	B
23.	„ 23-go „ „ „	38423	B
24.	„ 24-go „ „ „	38424	B
25.	„ 25-go „ „ „	38425	B
26.	„ 26-go „ „ „	38426	B
27.	„ 27-go „ „ „	38427	B
28.	„ 28-go „ „ „	38428	B
29.	„ 29-go „ „ „	38429	B
30.	„ 30-go „ „ „	38430	B
31.	„ 31-go „ „ „	38431	B
32.	„ 32-go „ „ „	38432	B
33.	„ 33-go „ „ „	38433	B
34.	„ Urzędu Opłat Stempl. w Warszawie	38400	B

XV. Izba Skarbowa w Wilnie. 38490 —

1.	Kasa Urzędu Skarb. w Brasławiu	38286	A
2.	„ „ „ w Głębokiem	38290	A
3.	„ „ „ w Mołodecznie	38338	A
4.	„ „ „ w Oszmianie	38312	A
5.	„ „ „ w Postawach	38289	A
6.	„ „ „ w Święcianach	38313	A
7.	„ „ „ w Wilejce	38303	A
8.	„ 1-go „ „ w Wilnie	38314	A
9.	„ 2-go „ „ „	38270	B
10.	„ 3-go „ „ „	38274	B
11.	„ 4-go „ „ „	38053	B
12.	„ 5-go „ „ „	38311	B
13.	„ Urzędu Opłat Stempl. w Wilnie	38315	B

XVI. Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach 300540 —

1.	Kasa Urzędu Skarb. na miasto Bielsko w Bielsku	300501	A
2.	Kasa Urzędu Skarb. na powiat Bielsko w Bielsku	300559	B
3.	„ 1-go Urzędu Skarb. w Chorzowie	300508	A
4.	„ 2-go „ „ „	300563	B
5.	„ „ „ w Cieszynie	300502	A
6.	„ 1-go „ „ w Katowicach	300503	A
7.	„ 2-go „ „ „	300560	B
8.	„ 3-go „ „ „	300561	B
9.	„ „ Opł. Stempl. „	300562	B
10.	„ „ Skarb. w Lublińcu	300504	A
11.	„ „ w Mysłowicach	300512	A
12.	„ „ w Pszczynie	300505	A
13.	„ „ w Rybniku	300507	A
14.	„ „ w Siemianowicach	300509	A
15.	„ „ w Świętochłowicach z siedz. w. W Hajdukach	300510	A
16.	„ „ w Tarnowskich Górach	300511	A
17.	„ „ w Wodzisławiu	300555	A

Zestawienie

I	Izba Skarbowa w Białymsztoku	16	urzędów skarb.
II	„ „ w Brześciu n/B.	10	„ „
III	„ „ w Grudziądzu	19	„ „
IV	„ „ w Kielcach	23	„ „
V	„ „ w Krakowie	25	„ „
VI	Izba Skarb. w Lublinie	21	urzędów skarb.
VII	„ „ we Lwowie	54	„ „
VIII	„ „ w Łodzi	33	„ „
IX	„ „ w Łucku	14	„ „
X	„ „ w Nowogródku	8	„ „
XI	„ „ w Poznaniu	37	„ „
XII	„ „ w Stanisławowie	13	„ „
XIII	„ „ Okr. w Warszawie	28	„ „
XIV	„ „ Grodz. w Warszawie	34	„ „
XV	„ „ w Wilnie	13	„ „
XVI	Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego w Katowicach	17	„ „
	Ogółem	365	urzęd. skarb.

Uwagi:

Przy wpłatach za pośrednictwem P. K. O. niezbędne jest dokładne i czytelne wypełnienie blankietu nadawczego z podaniem wszystkich danych, potrzebnych dla prawidłowego zarachowania wpłaty, a mianowicie: tytuł należności względnie rodzaju podatku, daty i numeru zarządzenia lub nakazu płatniczego, właściwego tytułu budżetowego i t. p.

Na konta kas urzędów skarbowych mogą być dokonywane wpłaty tylko za pomocą **skarbowych** blankietów nadawczych, które można otrzymywać bezpłatnie w Centrali i Oddziałach P. K. O., w Kasach Urzędów Skarbowych oraz w każdym Urzędzie Pocztowym.

Komunikat z Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. o Państwowym Instytucie Eksportowym Minister Przemysłu i Handlu zlecił Instytutowi wykonanie następujących czynności, związanych z handlem zagranicznym:

1) wydawanie zaświadczeń wywozowych wystawianych przez M. P. i H.,
2) zatwierdzanie i kontrolowanie wykonania rozdzielników kontyngentów wywozowych, z wyjątkiem kontyngentu bekonów,
3) wykonywanie czynności związanych z kontrolą ekspotru,
4) prowadzenie rejestru eksporterów.

W związku z tym zarządzeniem został dokonany racjonalny podział czynności: opracowywanie norm i wytycznych polityczno-gospodarczych w sprawach eksportu należy do Ministerstwa Przemysłu i Handlu (Departament Handlowy), natomiast **wykonywanie prac praktyczno eksportowych — do Państwowego Instytutu Eksportowego.** Skoncentrowanie w Instytucie czynności, związanych z praktycznym wykonywaniem eksportu, wpłynie na usprawnienie działalności instytucyj państwowych w tym zakresie oraz ułatwi pracę eksporterów, którzy w jednej instytucji mogą nie tylko utrzymywać informację co do możliwości i warun-

ków eksportu, lecz również mogą załatwiać wszystkie sprawy, związane z eksportem. Oczywiście — **zaświadczenia walutowe oraz świadectwa rozrachunkowe** eksporterzy nadal będą otrzymywali w Polskim Towarzystwie Handlu Kompensacyjnego, **w przyszłości — w Polskim Instytucie Rozrachunkowym,** bądź też w związkach eksportowych branżowych, o ile czynności te zostały im zlecone przez Komisję Obrotu Towarowego.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 19

dnia 29 stycznia 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,23	88,80
Dinary jugosłow. . . .	100 Din	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,29	5,26 1/2
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,28 1/2	5,26
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	290,15	288,45
Franki francuskie . . .	100 Fr.	24,69	24,55
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	121,30	120.50
Funty angielskie	1 Ł.	25,97	25,81
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow. . .	100 K.	16,30	15.80
Korony duńskie	100 K.	115,89	115,05
Korony estońskie . . .	100 K	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	130,48	129,50
Korony szwedzkie . . .	100 K.	133,88	132,90
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	24,00	23,50
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11.47	11,00
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	123,00	119,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl	96,00	95,00

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . .	100 Fl.	289,45	290,15	288,75
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,78	211,94
Bruksela . . .	100 Blg.	89,05	89,23	88.87
Budapeszt . .	100 Png	—	—	—
Bukareszt . . .	100 Lei	—	—	—
Gdańsk . . .	100 Gld	100,00	100,20	99,80
Helsinki . . .	100 Mk.	—	11,47	11,41
Konstantynopol .	1 Ł	—	—	—
Kopenhaga . .	100 K.	—	115,89	115,31
Londyn	1 Ł.	25,90	25,97	25,83
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan . . .	100 Lir.	—	28 00	27,80
Montreal . . .	1 Dol.	—	5,29 1/4	5,26 3/4
Nowy Jork . .	1 Dol.	5.28 1/4	5.29 1/2	5.27
Nowy Jork telegr	1 Dol.	5,28 1/2	5,29 3/4	5,27 1/4
Oslo	100 K.	130,15	130,48	129,82
Paryż	100 Fr.	24.63	24,69	24 57
Praga	100 K.	18,46	18,51	18,41
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm . .	100 K.	133,55	133,88	133,22
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99.20	98.80
Żurych	100 Fr.	121,00	121,30	121,00
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	126,00	120,70

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.